

การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

สารนิพนธ์
ของ
จิราพร แสนสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
พฤษภาคม 2551

การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

สารนิพนธ์
ของ
จิราพร แสนสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

บทคัดย่อ
ของ
จิราพร แสนสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
พฤษภาคม 2551

จิราพร แสนสุข. (2551). การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต.

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นการพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 48 คน จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยทำการทดลอง 3 ครั้ง เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ บทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละและค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาค้นคว้า ได้บทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ที่มีคุณภาพทั้งในด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับดี และมีประสิทธิภาพ 91.42/93.95

A DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL TELEVISION ON
“CONVERSATION IN DAILY LIFE” IN FOREIGN LANGUAGE SUBSTANCE
FOR THE FIRST LEVEL STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
JIRAPORN SANSOOK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Educational Technology
at Srinakharinwirot University

May 2008

Jiraporn Sansook. (2008). *A Development of an Instructional Television on "Conversation in Daily Life" in Foreign Language Substance for the First Level Students*. Master's Project, M.Ed. (Educational Technology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Dr. Sowanee Sikkhabandit.

The purpose of this study aimed to develop an instructional television on "Conversation in Daily Life" in Foreign Language Substance for the first level students to reach an efficiency of 90/90 standard criterion.

The samples used in this study are 48 Prathomsuksa 3 students at Assumption College Samutprakarn School, in the second semester of 2007 academic year, from multistage random sampling. Three experiments had made to find out its efficiency. The study instruments were the instructional television on "Conversation in Daily Life", rating scale questionnaires for evaluating a quality of the instructional television and achievement tests. The statistics used for data analysis included percentage and mean.

The results revealed that the quality of the instructional television as evaluated by both content and educational technology experts were ranked at a good level and had its efficiency of 91.42/93.95.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวณีย์ ลีขาบัณฑิต อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนแล้วเสร็จ ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.กุศล อดิษฐ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง ที่กรุณาเป็นประธานและกรรมการสอบสารนิพนธ์ในครั้งนี้ อีกทั้งยังช่วยแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์อานนท์ ชันโท และอาจารย์นันทา ปรีชาวัฒนสกุล ที่ให้ความอนุเคราะห์และคำแนะนำในการตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและประเมินคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ขอขอบคุณ คุณวนารัตน์ ศิริยุทธ์ และนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ ที่ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในด้านต่างๆ เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณพี่และเพื่อนๆ ร่วมรุ่น ปริญญาโท ภาคพิเศษ รุ่น 15 ทุกคน ที่มีส่วนช่วยเหลือทั้งด้านร่างกายและแรงใจเสมอมา จนทำให้ผู้ศึกษาวิจัยทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงได้ด้วยดี

ท้ายสุดนี้ ขอขอบคุณผู้ให้กำเนิด คุณพ่อจรัสวัฒน์ แสนสุข และคุณแม่สิน แสนสุข พร้อมกับทุกคนในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนในด้านการศึกษามาตลอด อีกทั้งยังเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา จนทำให้ผู้ศึกษาวิจัยทำสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

จิราพร แสนสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	3
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	3
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	3
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา	6
ความหมายของการวิจัยและพัฒนาการศึกษา	7
ขั้นตอนการวิจัยและพัฒนาการศึกษา	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์	11
ความหมายของวีดิทัศน์	11
ประเภทของรายการโทรทัศน์	12
รูปแบบรายการโทรทัศน์	13
การผลิตบทเรียนโทรทัศน์	16
ประโยชน์และคุณค่าของโทรทัศน์	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	21
ความหมายของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	22
วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนด้วยตนเอง	23
ประเภทของการเรียนรู้ด้วยตนเอง	24
หลักการและทฤษฎีของการเรียนรู้ด้วยตนเอง	24
คุณสมบัติของวัสดุการเรียนที่ใช้สำหรับการเรียนด้วยตนเอง	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ).....	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	27
ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2544	27
การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	29
หลักการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร	33
ประเภทของบทสนทนาภาษาอังกฤษ	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	37
การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพของเครื่องมือ	38
การสร้างบทเรียนโทรทัศน์	38
การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	38
การสร้างแบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์	39
การดำเนินการทดลอง	40
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์	43
ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพบทเรียนโทรทัศน์	46
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
ความมุ่งหมายของการวิจัย	49
ความสำคัญของการวิจัย	49
ขอบเขตของการวิจัย	49
การดำเนินการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์	51
สรุปผลการวิจัย.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ).....	
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะทั่วไป	53
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	53
 บรรณานุกรม	 54
 ภาคผนวก	 62
ภาคผนวก ก แบบบทเรียนโทรทัศน์.....	63
ภาคผนวก ข ตารางแสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ	71
ภาคผนวก ค แบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	74
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ	79
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	 84

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คุณภาพของแบบทดสอบ.....	39
2 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี	43
3 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา	45
4 ผลการทดลองบทเรียนโทรทัศน์ทดลองครั้งที่ 2	47
5 ผลการทดลองบทเรียนโทรทัศน์ทดลองครั้งที่ 3	48

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคปัจจุบันนี้การติดต่อสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างรวดเร็ว รวมไปถึงการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นภาษาสากล ซึ่งคนทั่วไปนิยมใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารและศึกษาค้นคว้าความรู้วิทยาการสมัยใหม่ต่างๆ อีกทั้งยังใช้เป็นหนทางในการประกอบอาชีพอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันนี้ทุกๆ คนพยายามรับรู้ข้อมูลให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่มีอยู่ตลอดเวลา การศึกษาไทยจึงต้องปรับตัวให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงนี้ด้วย

กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษขึ้นตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีในการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไทย โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กประถมศึกษามุ่งเน้นความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟัง - พูด (กรมวิชาการ. 2544: 3) และยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ด้านต่างๆ ตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาต่อระดับสูง

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่ง ดังที่ เฮอร์ ได้กล่าวว่า ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากว่าเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) ที่กล่าวว่า “ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน” ซึ่งก็ได้มีการปรับปรุงโดยการนำสื่อการเรียนการสอนประเภทต่างๆ หรือจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลายมาใช้เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การใช้รูปภาพหรือบัตรคำเพื่อแก้ปัญหาและประสิทธิภาพกระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ สื่อการเรียนการสอนจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (สายทิพย์ ชลธาร. 2531: 3) ถึงแม้ว่าจะสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนได้บ้าง แต่ก็มีข้อจำกัดอยู่มาก สื่อการเรียนการสอนที่เคยได้รับการยอมรับและแก้ปัญหาการเรียนการสอนในอดีตอาจจะไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในปัจจุบันที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง

ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี แต่ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (กรมวิชาการ. 2544: 1) ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร นักเรียนมีโอกาสในการฝึกพูดและเรียนภาษาอังกฤษน้อย เนื่องจากครูผู้สอนขาดเทคนิคการอ่านและการแปล ครูยังมีทักษะทางภาษาที่ไม่เพียงพอ จากการวิจัยพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กไทยยังคงเป็นปัญหาที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทุกด้าน (ประนอม สุรัสวดี. 2537: 12)

ไพโรจน์ ตีรณธนากุล และ นิพนธ์ ศุภศรี (2528: 3) กล่าวว่าวีดิทัศน์เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูงเพราะให้ทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกัน สามารถหยุดภาพนิ่งบางจุด ดูซ้ำหรือดูภาพซ้ำได้ โดยไม่ทำให้เนื้อเรื่องเสียไป เทปวีดิทัศน์จึงเป็นสื่อที่เหมาะสมด้วยภาพและเสียงที่สมจริง สามารถให้ความรู้ได้ทุกรูปแบบ วีดิทัศน์เป็นสื่อที่มีบทบาทและมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะวีดิทัศน์เป็นสื่อที่ใช้ได้ง่าย สะดวก และประหยัด จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าโทรทัศน์การศึกษาสามารถรวมเอาสื่อต่างๆ เข้าไว้ได้หลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่นๆ (บุญชู ใจเชื้อสกุล. 2526: 7) ซึ่ง ซอฟต์แวร์ ของโทรทัศน์นั้นนักเทคโนโลยีทางการศึกษาสามารถผลิตออกมาเพื่อการศึกษา เป็นโทรทัศน์เพื่อการศึกษาและโทรทัศน์เพื่อการสอนได้ในรูปแบบของโทรทัศน์หรือวีดิทัศน์ โทรทัศน์เพื่อการสอนนั้นมีประสิทธิภาพไม่ด้อยกว่าการสอนของครูหรือการใช้สื่ออื่นต่างๆ รวมทั้งให้ผล การเรียนรู้ที่ดีกว่าการสอนตามปกติของครู เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่เหมาะสมทั้ง คุณสมบัติและคุณลักษณะที่จะให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ทาง การศึกษาได้ (โฆษิต อักษรชาติ. 2528: 16)

จากประสบการณ์ในด้านการสอนประกอบกับการสังเกตรูปแบบการเรียนการสอนของครู ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าในด้านของเนื้อหาภาษาอังกฤษเป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างยากต่อการรับรู้ ของนักเรียน ถ้านักเรียนไม่มีความสนใจเป็นพิเศษจะไม่สามารถเข้าใจได้ดี การจัดให้วิชาภาษาอังกฤษ ไปเรียนในภาคบ่ายยังเป็นการทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายเนื่องจากนักเรียนอาจจะเกิดการเหนื่อยล้า จากการเรียนในภาคเช้า ในด้านผู้สอน ครูผู้สอนยังไม่มีปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอน ยังยึดติดกับการสอนแบบเก่าคือเปิดหนังสือประกอบการสอนและไม่มีสื่อที่น่าสนใจ หรือกิจกรรมยังไม่เป็นที่ น่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน อีกทั้งครูผู้สอนบางคนยังไม่ได้จบการศึกษาเอกภาษาอังกฤษ มาโดยตรง เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ ผลดีเท่าที่ควร เราสามารถพบข้อบกพร่องที่สำคัญประการหนึ่งก็คือปัญหาการใช้อุปกรณ์การสอนของ ครู ซึ่งมีสาเหตุจากสิ่งต่อไป (สุภาวดี นวมทอง. 2539: 2) ครูไม่ถนัดการใช้อุปกรณ์ อุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่

เหมาะสมกับบทเรียน ครูไม่มีเวลาในการเตรียมอุปกรณ์ ครูเป็นว่าการใช้อุปกรณ์เป็นเรื่องยุ่งยากและเสียเวลา โรงเรียนไม่มีงบประมาณสำหรับจัดซื้ออุปกรณ์

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงได้ผลิตบทเรียนโทรทัศน์ที่นักเรียนหรือผู้ที่สนใจศึกษาด้วยตนเอง เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นสื่อสำหรับครูผู้สอนซึ่งเป็นการช่วยให้ครูผู้สอนสามารถสอนได้ตามจุดประสงค์มากขึ้น และเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้บทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ ในเนื้อหาวิชาอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 7 ห้อง รวม 350 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 48 คน จากการเลือกโดยใช้วิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

การทดลองครั้งที่ 1 จับฉลagnักเรียนมา 1 ห้องเรียน แล้วสุ่มนักเรียน เพื่อใช้ในการทดลอง จำนวน 3 คน

การทดลองครั้งที่ 2 จับฉลagnักเรียนมา 2 ห้องเรียน จากห้องเรียนที่เหลือแล้วสุ่มนักเรียน เพื่อใช้ในการทดลอง จำนวน 15 คน

การทดลองครั้งที่ 3 จับฉลagnักเรียนมา 3 ห้องเรียน แล้วสุ่มนักเรียนเพื่อใช้ในการทดลอง จำนวน 30 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนโทรทัศน์ครั้งนี้ เป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 จำนวน 4 เรื่อง คือ

1. Meeting people
 - ตอนที่ 1 Greeting
 - ตอนที่ 2 Nationality
2. Routines
 - ตอนที่ 1 Shopping
 - ตอนที่ 2 Hobby
3. Family
 - ตอนที่ 1 Asking
 - ตอนที่ 2 Describing
4. Food
 - ตอนที่ 1 Likes and dislike
 - ตอนที่ 2 Eating out

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **บทเรียนโทรทัศน์** หมายถึง บทเรียนโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านเนื้อหาและสื่อการสอนและผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วบันทึกลงบน DVD

2. **การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์** หมายถึง บทเรียนโทรทัศน์ที่ผลิตและผ่านการตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

3. **ประสิทธิภาพของรายการโทรทัศน์** หมายถึง ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

90 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนที่ทำคะแนนได้ โดยคิดเป็นร้อยละจากการประเมินผลจากแบบฝึกหัดระหว่างเรียนของแต่ละเรื่อง

90 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนที่ทำคะแนนได้ โดยคิดเป็นร้อยละจากการประเมินผลจากแบบทดสอบหลังเรียนของแต่ละเรื่อง

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในด้านความรู้ ความจำ และความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้เสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า โดยได้แยกเนื้อหาต่างๆ เรียงตามลำดับไว้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการทางการศึกษา
 - 1.1 ความหมายของการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
 - 1.2 ขั้นตอนการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
 - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์
 - 2.1 ความหมายของโทรทัศน์
 - 2.2 ประเภทของรายการโทรทัศน์
 - 2.3 รูปแบบรายการโทรทัศน์
 - 2.4 การผลิตบทเรียนโทรทัศน์
 - 2.5 ประโยชน์และคุณค่าของโทรทัศน์
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
 - 3.1 ความหมายของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
 - 3.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนด้วยตนเอง
 - 3.3 ประเภทของการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 - 3.4 หลักการและทฤษฎีของการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 - 3.5 คุณสมบัติของวัสดุการเรียนที่ใช้สำหรับการเรียนด้วยตนเอง
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 4.1 ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2544
 - 4.2 การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 4.3 หลักการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 4.4 ประเภทของบทสนทนาภาษาอังกฤษ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

1.1 ความหมายของการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

การวิจัยและการพัฒนา (Research and Development : R&D) เป็นยุทธวิธีในการพัฒนาหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลผลิตหรือสื่อทางการศึกษาที่ได้มีการประเมินและทดสอบอย่างมีประสิทธิภาพแล้วอย่างมีคุณภาพ ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สุกรี ยีดิน (2544: 8) สรุปว่า การวิจัยเป็นพัฒนาเป็นการพัฒนาผลผลิตสำหรับใช้ในโรงเรียน ซึ่งผลผลิตจากการวิจัยและพัฒนาจะหมายรวมถึงวัสดุอุปกรณ์ของครูที่ใช้ในการฝึกอบรม วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ การกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม สื่อการสอน และกระบวนการจัดการ การวิจัยและการพัฒนาจะครอบคลุมถึงการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ลักษณะของผู้เรียน และระยะเวลาในการใช้ผลผลิต ผลผลิตที่พัฒนาจากการวิจัยและพัฒนาจะพัฒนาขึ้นตามความต้องการเฉพาะและขึ้นอยู่กับรายละเอียดที่ต้องการ

การวิจัยทางการศึกษา มุ่งค้นหาความรู้ใหม่ โดยอาศัยการวิจัยพื้นฐานหรือมุ่งหาคำตอบที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน โดยการวิจัยประยุกต์และตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา ถึงแม้ว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา เช่น การวิจัยเปรียบเทียบประสิทธิผลของวิธีการสอนหรืออุปกรณ์การสอน ผู้วิจัยอาจพัฒนาสื่อหรือผลิตภัณฑ์ทางการศึกษาแต่ละแบบ แต่ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ถูกนำไปใช้สำหรับการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยแต่ละครั้งเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาไปสู่การใช้สำหรับโรงเรียนทั่วไป (อานาจ ช่างเรียน. 2532: 24 - 28)

บอร์ก และ กอลล์ (Borg and Gall. 1979: 782) ได้ให้ความหมายว่า การวิจัยและการพัฒนาทางการศึกษาเป็นการพัฒนาการศึกษาโดยพื้นฐานการวิจัย เป็นวิธีการที่สำคัญวิธีหนึ่งที่นิยมใช้เพื่อพัฒนาการศึกษา โดยเน้นหลักการเหตุผลเป็นเป้าหมายหลักในกระบวนการพัฒนา และดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของผลผลิตทางการศึกษา หมายถึงวัสดุครุภัณฑ์ทางการศึกษา ได้แก่ หนังสือแบบเรียน ฟลิ์มสไลด์ เทปบันทึกเสียง เทปโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ รวมทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

1.2 ขั้นตอนการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

บอร์ก และ กอลล์ (Borg and Gall. 1979: 222 - 223) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาไว้ 10 ขั้นตอน ด้วยกันดังนี้ คือ

1. กำหนดผลผลิตทางการศึกษาและรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในขั้นตอนนี้จะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าผลผลิตทางการศึกษาที่จะวิจัยและพัฒนาคืออะไร โดยต้องกำหนดว่า

1.1 ตรงกับความต้องการหรือไม่

1.2 ความก้าวหน้าทางวิชาการมีพอเพียงในการที่จะพัฒนาผลผลิตที่กำหนดหรือไม่

1.3 บุคลากรที่มีอยู่มีทักษะความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการวิจัยและพัฒนาหรือไม่

1.4 ผลผลิตนั้นจะพัฒนาขึ้นในเวลาอันควรได้หรือไม่

2. รวบรวมข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนนี้เป็นการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยการสังเกตภาคสนาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ผลผลิตทางการศึกษาที่กำหนด ถ้ามีความจำเป็นผู้ทำการวิจัยอาจจะต้องทำการศึกษาวิจัยขนาดเล็กเพื่อหาคำตอบ ซึ่งงานวิจัยและทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถตอบได้ก่อนที่จะเริ่มทำการพัฒนาต่อไป

3. วางแผนและพัฒนา ซึ่งขั้นนี้ประกอบไปด้วย

3.1 กำหนดวัตถุประสงค์ของการใช้ผลผลิต

3.2 ประมาณค่าใช้จ่าย กำลังคนและระยะเวลาที่ต้องใช้เพื่อศึกษาหาความเป็นไปได้

3.3 พิจารณาผลสืบเนื่องจากผลผลิต

4. พัฒนารูปแบบขั้นตอนของผลผลิต ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นการออกแบบและจัดผลผลิตทางการศึกษาตามที่วางแผนไว้ เช่น ถ้าเป็นโครงการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรอบรมระยะสั้นจะต้องออกแบบหลักสูตร เตรียมวัสดุของหลักสูตร คู่มือฝึกอบรมเอกสารในการฝึกอบรม และเครื่องมือการประเมินผล

5. ทดลองหรือทดสอบผลผลิต ครั้งที่ 1 ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ออกแบบและจัดเตรียมไว้ในขั้น 4 ไปทดสอบคุณภาพขั้นต้นของผลผลิตในโรงเรียน จำนวน 1 - 3 โรงเรียน ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ประมาณ 6 - 12 คน ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

6. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 1 ขั้นตอนนี้เป็นการนำข้อมูลและผลการทดลองใช้จากขั้นที่ 5 มาพิจารณาปรับปรุง

7. ทดลองหรือทดสอบผลผลิตครั้งที่ 2 ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดสอบคุณภาพผลผลิตตามวัตถุประสงค์ในโรงเรียน จำนวน 5 - 15 โรงเรียน ประเมินผลเชิงปริมาณในลักษณะ Pretest และ Posttest นำไปเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของการใช้ผลผลิต อาจมีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองถ้าจำเป็น

8. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 2 ขั้นตอนนี้เป็นการนำข้อมูลและผลการทดลองจากขั้นที่ 7 มาพิจารณาปรับปรุง

9. ทดลองหรือทดสอบผลผลิตครั้งที่ 3 ขั้นนี้เป็นการนำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดลองเพื่อทดสอบคุณภาพการใช้งานของผลผลิต โดยผู้ใช้ตามลำพังในโรงเรียน จำนวน 10 - 30 โรงเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 40 - 200 คน ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

10. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 3 โดยการนำข้อมูลจากการทดลองครั้งที่ 9 มาพิจารณาปรับปรุงเพื่อผลิตและเผยแพร่ต่อไป เมื่อดำเนินการเรียบร้อยแล้วก็เสนอรายงานเกี่ยวกับผลการวิจัยและพัฒนาผลผลิตในที่ประชุมสัมมนาทางวิชาการหรือวิชาชีพ ส่งไปตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการและติดต่อกับหน่วยงานทางการศึกษา เพื่อจัดทำผลผลิตทางการศึกษา เผยแพร่ไปใช้ในโรงเรียนต่างๆ หรือติดต่อกับบริษัทเพื่อผลิตจำหน่ายต่อไป

เอสพิช และ วิลเลียม (Espich and Williams. 1967: 75 - 79) ได้อธิบายถึงการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การทดสอบทีละคน (One to one Testing) จากกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนระดับต่ำกว่าปานกลางเล็กน้อย จำนวน 2 - 3 คน เพื่อให้ศึกษาสื่อที่พัฒนาขึ้น และหลังจากการศึกษาผู้พัฒนาจะสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องและสื่อจากกลุ่มตัวอย่างนั้น

2. การทดลองกับกลุ่มเล็ก (Small Group Testing) ใช้กลุ่มตัวอย่าง 5 - 8 คน ดำเนินการคล้ายขั้นตอนที่ 1 แต่ให้กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย เพื่อนำผลไปวิเคราะห์ทดสอบประสิทธิภาพของสื่อ โดยอาศัยเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 โดย 90 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 90 ขึ้นไป ส่วน 90 ตัวหลัง หมายถึง ผู้เรียนร้อยละ 90 ของผู้เรียนทั้งหมดสามารถทำข้อสอบข้อหนึ่งๆ ได้ถูกต้อง หากผลการวิเคราะห์เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวก็ปรับปรุงแก้ไขเฉพาะส่วนที่บกพร่องเพื่อนำไปทดลองใช้ในขั้นตอนที่ 3 ต่อไป

3. การทดสอบภาคสนาม (Field Testing) กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรเป้าหมายจริง โดยผู้พัฒนาสื่อจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการทดลองด้วย แต่จะอาศัยครูผู้สอนดำเนินการแทน โดยใช้วิธีดำเนินการเช่นเดียวกับตอนที่ 2

เมเยอร์ (Mayer. 1984: 305 - 344) อธิบายขั้นตอนสำคัญของการวิจัยและพัฒนาชุดฝึกไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การพิจารณาจากกลุ่มเพื่อน (Judgment by Peers) โดยให้การศึกษาคู่มือฝึกทีละชุด หลังการศึกษาผู้พัฒนาคู่มือฝึกจะสอบถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับชุดฝึก จากนั้นจึงร่วมกันพิจารณาหาข้อบกพร่องเป็นรายหน้า และหลังจากนั้นให้ผู้ศึกษาคู่มือฝึกตอบแบบสอบถาม แบบประมาณค่าและแบบปลายเปิด เพื่อนำไปวิเคราะห์หาข้อบกพร่องต่อไป

2. ทดลองกับกลุ่มเล็ก (Trial with Small Group) จากอาสาสมัคร 3 - 5 คน มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างเรียน หลังศึกษาเสร็จผู้ศึกษาคู่มือฝึกจะร่วมกันอภิปรายชี้แจงถึงข้อบกพร่องของชุดฝึก เพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3. ทดลองกับชั้นเรียนที่เป็นตัวแทน (Trial with Representation Class or Classes) ดำเนินการคล้ายขั้นตอนที่ 2 คือ ให้มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เนื่องจากการทดสอบใช้สื่อในขั้นตอนนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก ไม่สะดวกในการสัมภาษณ์หรืออภิปรายแบบเดิม ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนและจากแบบสอบถามจะได้รับการวิเคราะห์เพื่อหาข้อบกพร่องของสื่อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

พลอมพ์และอีลีย์ (Plomp and Ely. 1996: 286, 284) กล่าวว่า การวิจัยและพัฒนา นั้นยังเป็นกลยุทธ์การใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาในปี ค.ศ.1970 ถึง 1980 ในสหรัฐอเมริกาหลายๆ สถาบันที่สนับสนุนทางการศึกษาได้เริ่มเตรียมการและจัดหาเทคนิคที่มีส่วนช่วยสนับสนุนการใช้เหตุผลในการวางแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงในระดับท้องถิ่น รูปแบบของการวางแผนประกอบด้วยขั้นตอนพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการประเมินและพิสูจน์ เป็นตัวอย่างและการประเมินจากมุมมองที่หลากหลาย ก้าวสำคัญที่นักศึกษาได้คาดหมายไว้ในการค้นคว้าหาผลที่ได้จากการใช้ความรู้จากแหล่งข้อมูลภายนอก กับปัญหาที่พบจากกระบวนการเรียนการสอนที่มีอยู่ โดยเฉพาะที่จัดไว้ในท้องถิ่น กลยุทธ์นี้เป็นแบบอย่างที่ดีที่สุด เรียกว่า การใช้การวิจัยและการพัฒนา (Research and Development Utilization) หรือ R&U โครงการนี้ประกอบด้วยข้อกำหนดสำหรับการใช้เหตุผลในการวางแผนกับการสนับสนุนทางด้านเทคนิค โดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจากองค์กรภายนอก เช่น ที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัย ที่ปรึกษา นักการศึกษาส่วนภูมิภาค ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนแปลงจากกลุ่มตัวแทนนอกระบบที่ได้สนับสนุนการวางแผนและกระบวนการใช้เครื่องมือ แต่ยังรวมถึงการเชื่อมโยงโครงการความรู้ของท้องถิ่นที่เป็นแนวทางเลือกที่แสดงถึงความจำเป็นในท้องถิ่นเกี่ยวกับการวิจัยพื้นฐานทางเทคโนโลยีทางการศึกษา การวิจัยและพัฒนาเดิมที่มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยอธิบายและแสดงค่าของความสำเร็จ และความล้มเหลวของนวัตกรรมนั้น ข้อมูลที่จะช่วยให้ผลลัพธ์ที่ไม่อาจคาดหวังเป็นแบบอย่างที่จะช่วยตัดสินใจ ไม่ว่าจะได้ผลที่เหมาะสมกับความพยายามหรือไม่ ก่อให้เกิดผลหรือบางทีอาจจะเกิดผลแต่ไม่พอเพียงกับที่ได้พยายามก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นความพยายามที่ให้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของนวัตกรรมและผลกระทบที่ได้จากพฤติกรรมของนักเรียนและความเข้าใจ ความสัมพันธ์ของนวัตกรรมกับสถานะต่างๆ ที่ไม่คงที่ และกรณีที่มีการวิจัยไม่มีอิสระจากระบบ ความสามารถ การเงินและการจัดการที่กำหนดผลที่ได้จากการข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กับหลายๆ สิ่ง หรือจุดมุ่งหมายทั้งหมดที่มีในเวลานั้น

กล่าวโดยสรุปคือ การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษาเป็นรูปแบบของการวิจัยพื้นฐานและการวิจัยประยุกต์ที่เกิดขึ้น จากแนวคิดในการเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างผลการวิจัยและการปฏิบัติซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อค้นหาความรู้ใหม่หรือไม่ก็ตอบคำถามเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาในทางปฏิบัติ ซึ่งการวิจัยและพัฒนาเป็นอีกหนึ่งทางเลือกในการเพิ่มศักยภาพทางการศึกษา และส่งผลต่อการจัดการศึกษาใน

ด้านการพัฒนาผลผลิตทางการศึกษาที่สามารถใช้ประโยชน์ได้จริงในการแก้ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

ในการวิจัยเกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษาได้มีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการวิจัยและพัฒนาดังต่อไปนี้

สมศักดิ์ คล้ายสังข์ (2547: 49) ได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ศึกษาด้วยตนเอง ชุดแสงเพื่อการถ่ายภาพ ระดับปริญญาตรี ปรากฏว่า บทเรียนวีดิทัศน์ศึกษาด้วยตนเอง ชุดแสงเพื่อการถ่ายภาพ ระดับปริญญาตรี มีประสิทธิภาพ 93.08/93.04 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ที่ได้กำหนดไว้

ปานสิริ เสาวดี (2544: 48) ได้พัฒนารายการวีดิทัศน์เรียนด้วยตนเอง เรื่องการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่า รายการวีดิทัศน์เรียนด้วยตนเอง เรื่องการปกครองในระบอบประชาธิปไตยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 90/90 ที่กำหนดไว้

นิพนธ์ บริเวณานนท์ (2547: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเองเรื่องกาล (tense) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งกำหนดไว้ คือ 85/85 ซึ่งผลการทดลองบทเรียนวีดิทัศน์มีประสิทธิภาพ 89.95/89.29

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนได้มีผลการเรียนรู้สูงขึ้นและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนวีดิทัศน์

2.1 ความหมายของวีดิทัศน์

วีดิทัศน์ หรือแถบวีดิทัศน์ หมายถึง วัสดุที่บันทึกหรือเก็บสัญญาณหรือข้อมูลอื่นใดที่ต้องการไว้ในรูปแบบแม่เหล็กมีลักษณะคล้ายกับแถบบันทึกเสียงนั่นเอง (บุญเที่ยง จุ้ยเจริญ. 2534: 233)

วีดิทัศน์ เป็นวัสดุสำคัญที่สามารถใช้บันทึกภาพและเสียงไว้ได้พร้อมกัน ในแถบเทปในรูปของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าและยังสามารถลบแล้วบันทึกใหม่ได้ เช่นเดียวกับเทปบันทึกเสียง (กิดานันท์ มลิทอง. 2540: 161 - 162)

วีดิทัศน์ หมายถึง วัสดุที่ทำการบันทึกหรือเก็บสัญญาณภาพและสัญญาณเสียง ใช้ในรูปแบบเส้นแรงแม่เหล็ก ที่ทำให้เกิดภาพเคลื่อนไหวปรากฏบนจอเครื่องรับได้ เป็นภาพเคลื่อนไหวที่มีความสวยงามเหมือนธรรมชาติ ทำให้ผู้ดูเกิดการรับรู้และเรียนรู้ได้ (อัมพร น้อยสุวรรณ. 2540: 8)

วีดิทัศน์ คือ คำที่ใช้เรียกอุปกรณ์ในการสื่อสารใช้ในการสร้างและรับสารสนเทศเชิงทัศนภาพ (สุพิทย์ กาญจนพันธุ์. 2541: 267)

จากผู้ให้ความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วีดิทัศน์ คือวัสดุที่เก็บ หรือบันทึกภาพและเสียงไว้ในแถบเทป ในรูปเส้นแรงแม่เหล็ก ที่ทำให้เกิดภาพเคลื่อนไหว และนำมาชมโดยผ่านเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ทำให้เกิดความสนุกและเพลิดเพลิน

2.2 ประเภทของรายการโทรทัศน์

วสันต์ อดิศักดิ์ (2533: 5 - 6) ได้แบ่งประเภทของรายการโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. รายการโทรทัศน์เพื่อการค้า (Commercial Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมายทางธุรกิจ การบันเทิงและการโฆษณาสินค้าเป็นส่วนใหญ่
2. รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา (Educational Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้ทั่วไปแก่ประชาชนด้านต่างๆ เช่น ข่าวสาร ศิลปะ วัฒนธรรม สังคมวิทยา กฎหมาย อาชีพ โดยไม่จำกัดจำนวนผู้ชมและไม่คำนึงถึงอายุและวัย ระดับความรู้หรือเจาะจงเฉพาะกลุ่ม
3. รายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอน (Instructional Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนการสอนในห้องเรียนโดยตรงตามหลักสูตรให้กับรายการเฉพาะกลุ่มหรือระดับใดระดับหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน

นิพนธ์ ศุขปริดี (วิโรจน์ คงอยู่เย็น. 2543: 28; อ้างอิงจาก นิพนธ์ ศุขปริดี. 2528: 157 - 158) ได้กล่าวถึงประเภทของรายการโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. รายการโทรทัศน์เพื่อการค้า (Commercial Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมายทางธุรกิจ การบันเทิง และการโฆษณาสินค้าเป็นส่วนใหญ่
2. รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา (Educational Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้ทั่วไปแก่ประชาชนด้านต่างๆ เช่น ข่าวสาร ศิลปวัฒนธรรม สังคม วิทยา กฎหมาย อาชีพ โดยจำกัดจำนวนผู้ชม และไม่คำนึงถึงอายุ เพศ วัย ระดับความรู้หรือเจาะจงเฉพาะกลุ่ม
3. รายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอน (Instructional Television) เป็นรายการโทรทัศน์ที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อการเรียนการสอนในห้องเรียนโดยตรงตามหลักสูตรให้กับผู้ชมรายการเฉพาะกลุ่มหรือระดับใดระดับหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน มีทั้งระบบวงจรเปิดและวงจรปิด

โทรทัศน์วงจรเปิด (Open Circuit Television) เป็นการส่งภาพและเสียงจากสถานีส่งมายังเครื่องรับทางสายอากาศ ไม่ต้องใช้สายโยงระหว่างเครื่องส่งและเครื่องรับโทรทัศน์ที่อยู่ในรัศมีกำลังส่งที่สามารถรับได้ โดยปรับช่องและเสาอากาศให้ตรงกับเครื่องส่ง

โทรทัศน์ทางปิด (Closed Circuit Television) เป็นการส่งภาพและเสียงจากเครื่องส่งมายังเครื่องรับทางสายมีช่องโดยตรง (Direct Channel) รับได้โดยเฉพาะในบางครั้งอาจไม่ใช้สาย แต่ใช้ระบบคลื่นช่วงสั้นแทน (Microwave System) โทรทัศน์วงจรปิดใช้ได้ดีในมหาวิทยาลัยและโรงเรียนขนาดใหญ่

สรุปได้ว่า ประเภทของรายการที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้มีรูปแบบอยู่ 3 ประเภท คือ รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการค้า รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอน ทั้งนี้รูปแบบรายการทั้ง 3 รูปแบบนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้ ความบันเทิง กับผู้ที่ชมรายการโดยมีเป้าหมายในการจัดทำรายการโทรทัศน์ที่ต่างกัน

2.3 รูปแบบรายการวิทยุทัศน์

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523: 731 - 736) กล่าวถึงรูปแบบรายการวิทยุทัศน์ หมายถึง วิธีการและลีลาการเสนอเนื้อหาสาระและสิ่งที่อยู่ในรายการโทรทัศน์จำแนกรูปแบบได้หลายวิธีตามประเภทของรายการโทรทัศน์ โดยได้เลือกเสนอรูปแบบที่ใช้กันมาก 12 รูปแบบ ได้แก่

1. รูปแบบพูดคนเดียว (Monologue) เป็นรายการที่ผู้ปรากฏตัวพูดกับผู้ชมเพียงหนึ่งคน ส่วนมากจะมีภาพประกอบเพื่อมิให้เห็นหน้าผู้พูดอยู่ตลอดเวลา
2. รูปแบบสนทนา (Dialogue) เป็นรายการที่มีคนมาพูดคุยกันสองคน ทั้งสองคนมีผู้ถามและคู่สนทนาแสดงความคิดเห็นประเด็นที่นำมาเสนอ ทั้งคู่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนาจะมีคน 2 - 3 คน ก็ได้
3. รูปแบบอภิปราย (Discussion) เป็นรายการที่ผู้ดำเนินการอภิปรายหนึ่งคนป้อนประเด็นคำถามให้ผู้ร่วมอภิปรายตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป แต่ไม่ควรเกิน 4 คน ผู้อภิปรายแต่ละคนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองต่อประเด็นต่างๆ
4. รูปแบบสัมภาษณ์ (Interview) เป็นรายการที่มีผู้สัมภาษณ์ และผู้ถูกสัมภาษณ์ คือวิทยากรสนทนากัน โดยผู้ดำเนินการสัมภาษณ์จะสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เล่าให้ฟัง
5. รูปแบบเกมหรือตอบปัญหา (Quiz Programme) เป็นรายการที่จัดให้มีการแข่งขันระหว่างคนหรือกลุ่มของผู้ที่มาร่วมรายการ ด้วยการเล่นเกมหรือตอบปัญหา

6. รูปแบบสารคดี (Documentary Programme) เป็นรายการที่เสนอเนื้อหาด้วยภาพและเสียงบรรยายตลอดรายการโดยไม่มีพิธีกร ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

6.1 สารคดีเต็มรูปแบบ เป็นการดำเนินเรื่องด้วยภาพเนื้อหาตลอดรายการ

6.2 กึ่งสารคดีกึ่งพูดคนเดียว (Semi Documentary) เป็นรายการที่มีผู้ดำเนินการทำหน้าที่เดินเรื่องพูดคุยกับผู้ชมและให้เสียงบรรยายตลอดรายการ นอกนั้นเป็นภาพแสดงเรื่องราวหรือกระบวนการตามธรรมชาติ

7. รูปแบบละคร (Drama) เป็นรายการที่เสนอเรื่องราวต่างๆ ด้วยการจำลองสถานการณ์เป็นละคร มีการกำหนดผู้แสดง จัดสร้างฉาก การแต่งตัวและแต่งหน้าให้สมจริงสมจังและใช้เทคนิคการละคร เพื่อเสนอเรื่องราวให้เหมือนจริงมากที่สุด ด้านการศึกษาละครโทรทัศน์ อาจจำลองสถานการณ์ชีวิตของคนในสังคม เพื่อสอนความรู้ในเชิงจิตวิทยา สังคมวิทยา การเมือง และการปกครอง

8. รูปแบบสารละคร (Docu-Drama) เป็นรายการที่ผสมผสานรูปแบบสารคดีเข้ากับรูปแบบละคร หรือการนำละครมาประกอบรายการที่เสนอเนื้อหาบางส่วน มิใช่เสนอเป็นละครทั้งรายการ เพื่อให้การศึกษาความรู้และแนวคิด

9. รูปแบบสาธิตและการทดลอง (Demonstration) เป็นรายการที่เสนอวิธีการทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ผู้ชมได้แนวทางที่จะนำไปใช้ทำจริง

10. รูปแบบเพลงและดนตรี (Song and Music) มี 3 ลักษณะ

10.1 มีดนตรีนำร้องมาแสดงสด

10.2 ให้นำร้องมาร้องควบคู่ไปกับเสียงดนตรีที่บันทึกมาแล้ว

10.3 ให้นำร้องและนักดนตรีมาแสดง แต่ใช้เสียงที่บันทึกมาแล้ว

11. รูปแบบการถ่ายทอดสด (Live Programme) เป็นรายการที่ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในขณะนั้น

12. รูปแบบนิตยสาร (Magazine Programme) เป็นรายการที่เสนอรายการหลายประเด็นหลายรส และหลายรูปแบบในรายการเดียวกัน (วิโรจน์ คงอยู่เย็น. 2543: 29 - 30; อ้างอิงจาก ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2523: 131 - 136)

วสันต์ อดิศักดิ์ กล่าวถึงรูปแบบโทรทัศน์เพื่อการศึกษาไว้ว่า ในการผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา เพื่อการสอนนั้นมิได้หมายถึงการที่ต้องครูโทรทัศน์ ออกมาสอนแล้วใช้กล้องโทรทัศน์จับภาพเหล่านั้น ดังที่มีผู้กล่าวว่า การสอนที่ดีคือการสอนที่ผู้เรียนไม่รู้สึกรู้สีกว่ากำลังถูกสอนอยู่ ดังนั้นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์จะต้องคำนึงถึงรูปแบบของรายการที่จะช่วยในการสื่อสาร เพื่อนำวิชาการไปสู่ผู้ชมให้มากที่สุด (วสันต์ อดิศักดิ์. 2526: 203)

รูปแบบของรายการโทรทัศน์จำแนกตามบทบาทของสื่อมวลชนได้ 5 ประเภท ดังนี้

1. รายการข่าวสาร เป็นรายการที่เสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันอย่างตรงไปตรงมา อาจจะเป็นเหตุการณ์สำคัญ เหตุการณ์ใกล้ตัวผู้ชม เพื่อรายงานให้พวกเขาได้ทราบสิ่งที่เกิดขึ้น จัดเป็นรายการสำคัญและมีบทบาทมากในปัจจุบัน ยุคแห่งสังคมข่าวสาร

2. รายการการศึกษา เป็นรายการที่จัดเสนอความรู้ต่างๆ แก่ผู้ชมทั้งนี้เพื่อการเรียนการสอนโดยตรง และให้ความรู้เพื่อประสบการณ์ชีวิตในด้านต่างๆ

3. รายการบันเทิง เป็นรายการที่มุ่งเสนอความเพลิดเพลิน สนุกสนานแก่กลุ่มผู้ชมเป็นหลัก เช่น รายการดนตรี รายการละคร รายการเกมโชว์และรวมถึงรายการสารบันเทิงบางประเภท

4. รายการโฆษณา เป็นรายการที่มุ่งเน้นให้ผู้ชมคล้อยตามสินค้าต่างๆ ทั้งสินค้าโดยตรง หรือบริการที่เป็นรายสั้นๆ ที่มีประสิทธิภาพในการจูงใจสูงสุด

5. รายการประชาสัมพันธ์ แตกต่างกับรายการโฆษณาตรงที่เน้นถึงการสร้างความสัมพันธ์ ความเข้าใจต่อกัน ระหว่างหน่วยงานกับกลุ่มผู้เรียน รวมถึงการรณรงค์เผยแพร่เทคนิคต่างๆ ให้ประชาชนได้รับเพื่อพิจารณาตัดสินใจที่รับแนวคิดนั้นอีกทีหนึ่ง (วสันต์ อดิศักดิ์, 2533: 145)

เกศินี โชติกเสถียร (2528: 131) กล่าวถึง รูปแบบรายการที่ผลิตขึ้นเพื่อการศึกษาจำแนกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. รูปแบบรายการผลิตขึ้นเพื่อการสอน เป็นกลุ่มรายการที่ใช้เพื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรแบบรายการมีบทบาทในเชิงสอนมากกว่าจูงใจ การผลิตรายการจะง่ายกว่าแบบอื่นๆ

2. รูปแบบรายการเพื่อการเรียน เป็นกลุ่มรายการที่มุ่งใช้เพื่อการเรียนการสอน ตามหลักสูตรแบบกลุ่มแรกก็ได้ หรืออาจใช้เพื่อการศึกษาทั่วไปก็ได้ แต่เป็นรายการที่ต้องสร้างแรงจูงใจแก่ผู้ชมมากขึ้น ต้องให้ผู้ชมสนใจ อยากติดตามโดยผู้ชมไม่มีความรู้ดีกว่ารายการที่ผลิตมาสอนแต่กลับรู้สึกว่าเป็นรายการดีมีประโยชน์ น่าเรียนน่ารู้และเต็มใจชมโดยตลอด การผลิตรายการในรูปแบบนี้ต้องการความประณีตและเทคนิควิธีที่มีประสิทธิภาพสูง

3. รูปแบบรายการเพื่อเผยแพร่ข่าวสาร เป็นกลุ่มรายการที่มุ่งเน้นใช้เป็นสื่อเสนอแก่ประชาชนทั่วไป เพื่อสนองความสนใจใคร่รู้ เพื่อความทันต่อเหตุการณ์ และสามารถปรับตัวเข้ากับความจริงก้าวหน้าของสังคมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม รายการในรูปแบบนี้ต้องสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมมากที่สุด การผลิตจำเป็นต้องประณีต และใช้เทคนิควิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุดด้วย มิฉะนั้นผู้ชมหันไปหารายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทบันเทิงโดยง่าย การนำเสนอที่เป็นจริงมาแยกแยะให้เห็นถึงสาเหตุและสรุปให้ได้ คนวิเคราะห์ต้องเก่งและจูงใจกลุ่มเป้าหมายได้ จึงน่าสนใจ วิธีการนี้ใช้ได้ดีมาก ในการเรียนการสอนในโทรทัศน์ แต่ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของรายการมากกว่าทำทั้งรายการ

ดังนั้น พอสรุปได้ว่า รูปแบบของรายการโทรทัศน์นั้นแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งขึ้นอยู่กับรูปแบบรายการที่นำเสนอ บทบาทของสื่อมวลชน เป้าหมายในการผลิตโดยมีวัตถุประสงค์ในการผลิตรายการที่แตกต่างกัน เป็นต้น

2.4 การผลิตบทเรียนโทรทัศน์

ในการผลิตบทเรียนโทรทัศน์เพื่อการศึกษา มีขั้นตอนในการผลิต (มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2548: ออนไลน์) ดังนี้

1. ขั้นวางแผนก่อนการผลิต (Pre production Planning) ในขั้นนี้อาจจะใช้เวลาเป็นวันสัปดาห์เดือนหรือปีแล้วแต่รายการว่ามีความยุ่งยากซับซ้อนเพียงใด ซึ่งในขั้นนี้จะเป็นการปรึกษารวบรวมกันระหว่างผู้ผลิตรายการผู้กำกับรายการและผู้เขียนบทโทรทัศน์เพื่อหาหนทางในการจัดทำรายการและรูปแบบที่มีประสิทธิภาพน่าสนใจและเป็นช่วงเวลาในทุกๆ ฝ่ายที่รับผิดชอบหลักจะร่วมปรึกษารวบรวมกันด้วย เช่น ผู้ผลิต ผู้กำกับ ผู้กำกับเทคนิค ผู้ควบคุมเสียง ผู้ควบคุมแสงและผู้ออกแบบฉาก ถ้าหากมีการวางแผนและเตรียมการที่รอบคอบแล้วงานที่ยุ่งยากสลับซับซ้อนก็ดูเหมือนง่ายต่อการปฏิบัติและปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นก็ลดน้อยลงไป ดังที่กฎเมอร์ฟี (Murphy's Law) ได้กล่าวเอาไว้ว่า “อะไรที่จะผิดพลาดมันก็ย่อมจะผิดพลาดได้ ปัญหาอาจเกิดขึ้นได้แม้ว่าจะมีการวางแผนที่ดีแล้วก็ตาม แต่การที่ไม่ได้วางแผนที่รอบคอบอย่างเพียงพอจะนำมาซึ่งความหายนะ”

2. ขั้นเตรียมการและฝึกซ้อม (Setup and Rehearsal) การเตรียมการหรือการจัดเตรียม (Setup) จะกระทำก่อนการเริ่มต้นผลิตรายการ เวลาที่ใช้ในการเตรียมการนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจในขั้นวางแผนงบประมาณและความยุ่งยากสลับซับซ้อนของรายการเพื่อมิให้เกิดการสูญเสียของเวลาในการจัดเตรียมการนี้ ผู้มีหน้าที่หลักทุกตำแหน่งต้องทราบและเข้าใจว่าจะทำอะไรอย่างชัดเจน และให้คำแนะนำแก่กลุ่มของตนอย่างเพียงพอ และการทำงานจะต้องทำพร้อมๆ กันเพื่อสำรวจดูความเรียบร้อยไปพร้อมกันด้วย ถ้ามีวาระคอยซึ่งกันและกันอยู่จะทำให้งานไม่เดินเท่าที่ควรและเสียเวลามาก การจัดการเตรียมการที่เรียบร้อยเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะทำให้รายการประสบผลสำเร็จหรือไม่ ถ้ารายละเอียดบางอย่างถูกเมินเฉยในขั้นนี้จะต้องแก้ไขทันทีเมื่อเริ่มฝึกซ้อม การฝึกซ้อม (Rehearsal) เมื่อทุกอย่างได้ถูกเตรียมการจัดการเรียบร้อยแล้ว การฝึกซ้อมก็จะเริ่มขึ้น การใช้เวลาในการฝึกซ้อมของรายการโทรทัศน์ ปกติจะถูกกำหนดในเวลาจำกัด ดังนั้นผู้กำกับรายการจำเป็นต้องเตรียมการและวางแผนการฝึกซ้อมให้รอบคอบด้วย ในขั้นฝึกซ้อมนี้ผู้ผลิตจะเฝ้าดูและชมรายการจากเครื่องตรวจเช็ค (Monitor) เสมือนหนึ่งว่าตัวเองเป็นผู้ชมรายการคนหนึ่ง แต่จะจดบันทึกถึงข้อดีข้อเสีย และสิ่งที่ควรแก้ไขทั้งทางด้านเทคนิคและด้านคุณค่าทางศิลป์ และสิ่งเหล่านั้นจะนำมาถกเถียงหาทางแก้ไขต่อไป

3. ^{ขั้น}การผลิต (Production) การผลิตรายการโทรทัศน์สมัยก่อน ก่อนที่จะมีวิดีโอเทป หรือเครื่องบันทึกภาพนั้นรายการทุกรายการจะแสดงสดหรือออกอากาศสด นั่นคือการแสดงเริ่มต้นและจบลงตามเวลาที่กำหนดโดยมิได้หยุดเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการแสดงเลย แต่ต่อมาวิวัฒนาการด้านเทคนิคและเครื่องมือต่างๆ เจริญก้าวหน้าขึ้น มีการนำเครื่องบันทึกภาพและเครื่องตัดต่อมาใช้ทำให้รายการและวิธีการผลิตเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นการผลิตรายการจึงน่าจะแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

3.1 รายการสด (Live) สำหรับรายการสดนี้ ขั้นตอนการผลิตนี้จะเป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการรายการต่างๆ ที่ผลิตในลักษณะนี้ เช่น รายการข่าวโทรทัศน์ รายการ ถ่ายทอดกีฬา และรายการอื่นๆ ที่ต้องการเสนอต่อผู้ชมทันทีทันใด

3.2 รายการสดที่บันทึกเอาไว้ (Live on tape) หมายความว่า รายการนั้นๆ ได้ผลิตขึ้นมาจากเวลาจริงเหมือนกันกับรายการสดทุกประการ หากแต่เราได้บันทึกไว้ในเทปบันทึกภาพเพื่อนำมาออกอากาศในเวลาต่อมา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเวลาที่แสดงสดนั้นอาจมีรายการประจำอื่นๆ อยู่แล้วก็ได้ จึงไม่สามารถออกอากาศได้เหมือนรายการสด ซึ่งเทปบันทึกภาพนี้เป็นเพียงสื่อในการเก็บ (Storage medium) เท่านั้น รายการต่างๆ ที่อยู่ในลักษณะนี้ เช่น รายการละคร รายการละครพูด รายการสนทนาและรายการเกมกีฬาต่างๆ

4. ^{ขั้น}หลังการผลิต (Postproduction) รายการที่ผลิตโดยวิธีการบันทึกลงในเครื่องบันทึกภาพและนำมาตัดต่อที่หลังจะต้องมีขั้นนี้อยู่ในกระบวนการด้วยในขั้นนี้ ผู้กำกับรายการจะให้คำแนะนำกับผู้ตัดต่อภาพในการเลือกภาพต่างๆ มาปะติดปะต่อ สัมพันธ์กันเป็นเรื่องราวตามที่วางแผนเอาไว้ ขั้นนี้อาจจะมีความยุ่งยากหรือง่ายตายนั้นขึ้นอยู่กับรายการว่าสลับซับซ้อนเพียงใด เพราะบางรายการเพียงแต่นำภาพมาตัดต่อกันตามเนื้อเรื่องก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่บางรายการต้องพิถีพิถันนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์มาช่วยตัดต่อให้เกิดภาพพิเศษอื่นๆ อีกมากดังได้กล่าวมาแล้วว่าวิธีการตัดต่อภาพนี้จะช่วยให้ผู้กำกับได้ใช้ความสามารถของตนเองในการสร้างภาพพิเศษตามความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้มาก สามารถเลือกมุมถ่ายที่สวยงาม คนแสดงที่มีความชำนาญ สถานที่ๆ เหมาะสมกับรายการ การนำภาพประกอบจากกราฟิก ภาพยนตร์ เทปบันทึกภาพและภาพจากแหล่งอื่นๆ และเสียงที่ต้องการมาช่วยเสริมเติมแต่งให้รายการมีคุณค่าน่าสนใจได้มาก อย่างไรก็ตามในการผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาเพื่อการศึกษาก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับรายการโทรทัศน์ โดยทั่วไปแต่อาจมีลักษณะการเน้นในประเด็นบางอย่างแตกต่างกัน ปกตินิยมยึดถือขั้นตอน 13 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์และกลุ่มเป้าหมายของรายการ
2. ศึกษาเนื้อหาวิจัยและรวบรวมข้อมูล
3. คัดเลือกข้อมูล

4. วางโครงร่างและเขียนบท
5. เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์การบันทึกภาพ
6. เตรียมงานศิลปกรรม
7. เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ประกอบอาหาร
8. ถ่ายทำรายการ
9. ตัดต่อภาพ
10. บันทึกเสียง
11. ชมรายการก่อนการเสนอเพื่อติชม แก้ไข
12. นำเสนอรายการต่อสาธารณชนหรือนำไปใช้เพื่อการศึกษา
13. ประเมินผลรายการ

ดังนั้น สรุปขั้นตอนการผลิตรายการโทรทัศน์ทั้ง 4 ขั้นตอนที่กล่าวมาแล้วได้ดังนี้ คือ

1. ก่อนการผลิต (Preproduction)

- 1.1 เกิดแนวความคิด
- 1.2 กำหนดจุดมุ่งหมายและวิธีการนำเสนอ
- 1.3 เขียนโครงร่างบทโทรทัศน์และรูปภาพ
- 1.4 ประชุมปรึกษาหารือกันระหว่างหัวหน้าฝ่ายต่างๆ (ผู้ผลิต ผู้กำกับ ผู้กำกับแสง

ผู้ออกแบบ ผู้กำกับเทคนิค)

2. เตรียมการและฝึกซ้อม (Setup and Rehearsal)

2.1 เตรียมการ (setup)

- 2.1.1 สร้างฉาก เวทีและจัดตกแต่งที่จำเป็น
- 2.1.2 ติดตั้งไฟ แสงและจัดให้เรียบร้อย
- 2.1.3 ติดตั้งระบบเสียง
- 2.1.4 เตรียมวีดิโอเทปหรือภาพยนตร์ประกอบ

2.2 ฝึกซ้อม (Rehearsal)

- 2.2.1 ซ้อมปากเปล่า นอกห้องส่งโดยใช้นิทรรศการ
- 2.2.2 ซ้อมกับกล้องแต่ละฉากและตอน
- 2.2.3 ซ้อมกับกล้องตลอดเรื่องหรือรายการ และแก้ไขข้อบกพร่อง
- 2.2.4 ซ้อมอย่างจริงจังเหมือนกับการแสดงจริงทุกอย่าง

3. ผลิตรายการ (Production)

3.1 รายการสด (Live) รายการเริ่มและจบรายการตามเวลาที่กำหนด

3.2 รายการเทป (Videotape)

3.2.1 ถ้ารายการสดที่บันทึกเอาไว้เพื่อฉวยโอกาสหลังจะไม่มีมติดต่อก่อนจากกรณีพิเศษ

3.2.2 ถ้าเป็นการอัดเทปเป็นตอนๆ จะใช้หลายกล่อง ต้องวางแผนล่วงหน้าอย่างรัดกุม

3.2.3 บางทีถ้าใช้กล่องเดียวถ่ายหลายๆ ฉากแล้วตัดต่อทีหลังทำให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานได้ดี

3.2.4 ถ้าใช้กล่องหลายตัวและแต่ละตัวมีเทปของแต่ละเครื่องจะใช้วิธีแสดงจากต้นจนจบหรือแต่ละฉากก็ได้ แล้วตัดต่อในขั้นหลังการผลิตก็ได้

4. หลังการผลิต (Postproduction)

4.1 ใช้ห้องสตูดิโอเพื่อปรับแต่งผลงาน

4.2 ตัดต่อวิดีโอเทป

4.3 เพิ่มเต็มเสียงและดนตรี

4.4 ประเมินผลงานเพื่อตรวจสอบว่าตรงจุดมุ่งหมายเพียงใด

2.5 ประโยชน์และคุณค่าของโทรทัศน์

วิทยุทัศน์ เป็นสื่อที่มีบทบาทและมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนอย่างยิ่ง มีนักการศึกษาและนักเทคโนโลยีการศึกษาได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับวิทยุทัศน์ไว้มากมาย ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2534: 595 - 596) และ ร่วมศักดิ์ แก้วปลั่ง (2528: 142 - 143) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของโทรทัศน์เพื่อการศึกษาไว้ดังนี้

1. เป็นสื่อการสอนที่สามารถนำเอาสื่อการสอนหลายอย่างเข้ามาใช้ร่วมกันอย่างสะดวก เป็นการใช้สื่อที่เรียกว่า “สื่อประสม” ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ สื่อประสมที่นำมาใช้ เช่น ภาพยนตร์ สไลด์ फिल्मสตริป เทปบันทึกเสียง รูปภาพ แผนภูมิ แผนสถิติ ของจริง หุ่นจำลอง หรืออุปกรณ์อื่นๆ ร่วมกับการสอนทางโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี

2. โทรทัศน์เป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญในการสอนและการเรียนของนักเรียน โดยใช้กับผู้เรียนทุกระดับชั้น ตั้งแต่ประถม มัธยม วิทยาลัย และชั้นอุดมศึกษา

3. เป็นแหล่งวิทยาการอันสมบูรณ์ โทรทัศน์เป็นแหล่งเผยแพร่ภาพการสอนไปได้ไกลและกว้างขวาง นักเรียนมีโอกาสรับประสบการณ์จากบทเรียนที่ครูได้เลือกสรรเป็นอย่างดีแล้ว

4. ช่วยปรับปรุงการสอนของครูประจำชั้น ครูประจำการสามารถจดจำตัวอย่างหรือกลวิธีในการสอนที่ดีหรือในแขนงที่ตนไม่ถนัดจากครูสอนทางโทรทัศน์ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาเหล่านั้น แล้วนำปรับปรุงการสอนของตนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดผลดีแก่นักเรียนอีกทางหนึ่งด้วย

5. ใช้ในการสาธิตอย่างได้ผลในบทเรียนที่มีการแสดงเป็นตัวอย่างวิชาที่มีการปฏิบัติจริงๆ เช่น การทดลองในวิชาวิทยาศาสตร์ ชีววิทยา เคมี ศิลปะ ขับร้อง ดนตรี หรือการแสดงกิจกรรมในวิชาอื่นๆ ผู้เรียนดูจากโทรทัศน์ก็สามารถเรียนได้ดีเช่นเดียวกับการสอนจากครูจริงๆ นอกจากนี้โทรทัศน์ยังช่วยสอนแบบจุลภาค และช่วยนักศึกษาฝึกสอน อาจารย์นิเทศ โดยถ่ายเป็นเทปโทรทัศน์แล้วนำออกฉายเพื่อประเมินการของตน จะได้หาทางปรับปรุงการสอนของตนให้ดียิ่งขึ้น

6. สามารถบันทึกเป็นรายการโทรทัศน์ ในการออกรายการโทรทัศน์นั้น เราสามารถทำการสอนล่วงหน้าแล้วบันทึกเป็นเทปโทรทัศน์ออกรายการภายหลังได้ นอกจากนี้ยังสามารถจัดข้อผิดพลาดในการสอนโดยการลบทิ้งแล้วอัดเทปใหม่ ก่อนที่จะนำเทปนั้นไปออกรายการการสอนในสถาบันอื่นๆ ได้ภายหลัง โดยผู้สอนไม่ต้องเดินทางไปสอนจริง

7. สามารถผลิตรายการได้ทั้งในและนอกห้องส่ง บทเรียนทางโทรทัศน์ที่อยู่ในหรือนอกห้องเรียน อาจถ่ายทอดไปยังเครื่องรับที่อยู่ในห้องหรือเครื่องรับในที่ใดๆ แม้เป็นระยะทางไกลๆ และอาจแลกเปลี่ยนรายการระหว่างสถานีของแต่ละสถาบันอีกด้วย

8. โทรทัศน์ใช้สอนกับนักเรียนได้เป็นจำนวนมาก บทเรียนทางโทรทัศน์ที่มีครูสอนเพียงคนเดียว อาจถ่ายทอดไปยังเครื่องรับที่อยู่ในห้องหรือเครื่องรับในที่ใดๆ แม้เป็นระยะทางไกลๆ และอาจแลกเปลี่ยนรายการระหว่างสถานีของแต่ละสถาบันอีกด้วย

เดล (สมใจ หอมสุวรรณ. 2544: 22; อ้างอิงจาก Dale. 1969: 355) ได้กล่าวถึงคุณประโยชน์ของวีดิทัศน์ต่อการเรียนการสอนและฝึกอบรม คือ เทปโทรทัศน์สามารถบันทึกภาพและปรับปรุง แก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ในการสาธิตให้ดีขึ้นได้ สามารถแสดงแง่มุมต่างๆ ที่ไม่อาจเห็นได้ด้วยวิธีธรรมดาและยังสามารถนำไปใช้ครั้งต่อไปได้อีก

โฮเวลล์ (Howell. 1970: 7) ได้กล่าวถึง ลักษณะพิเศษของโทรทัศน์ว่า โทรทัศน์มีคุณสมบัติครบถ้วนในทางโสตทัศนศึกษา คือให้ข่าวสารแก่ผู้รับทั้งในด้านประสาทสัมผัสทางตาและทางหู สามารถประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมได้และสามารถให้ประสบการณ์กับผู้รับได้มา ทำให้ผู้รับมีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง

ดังนั้นพอสรุปได้ว่า วีดิทัศน์เป็นสื่อที่มีความสำคัญต่อการศึกษา เพราะเป็นสื่อที่มีความหลากหลาย เห็นภาพ เสียงที่เหมือนจริง มีความสะดวกในการใช้ และสามารถแก้ไขปรับปรุง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ สนุกสนาน เพลิดเพลิน

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์

ทวิช เทียนคำ (2546: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์เรียนด้วยตนเอง เรื่อง การใช้ สมุนไพรในงานสาธารณสุขมูลฐาน สำหรับอาสาสมัครสาธารณสุข จังหวัดนนทบุรี พบว่า บทเรียน วีดิทัศน์เรียนด้วยตนเอง มีคุณภาพด้านเนื้อหาในระดับดีมาก มีคุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาใน ระดับดี และมีประสิทธิภาพ 89.26/88.43

วิไล กลัดพรหม (2545: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์แบบโปรแกรม เรื่อง หลักการ และเทคนิคเบื้องต้นในการปฏิบัติงานทางห้องปฏิบัติการแบคทีเรีย สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต พบว่า บทเรียนมีคุณภาพทั้งในด้านเนื้อหา และด้านเทคโนโลยีมีคุณภาพในระดับดี สามารถใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอน การเรียนซ่อมเสริมของนักศึกษาคณะสาธารณสุขศาสตร์ มี ประสิทธิภาพเป็น 92.16/92.66 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 85/85

บังอร สุวรรณศรี (2542: 51 - 52) ได้ศึกษาการสร้างเทปวีดิทัศน์ประกอบการสอนวิชา ดนตรี เรื่อง การฝึกปฏิบัติสีซ้องวงใหญ่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชา สมาย์ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยปรากฏว่า บทเรียนวีดิทัศน์ที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพ 87.05/93.30 ซึ่งแสดงว่ารายการวีดิทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ กำหนดไว้

สำราญ คงเพชร (2542: 72) ได้เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถม ศึกษปีที่ 4 จากการเรียนด้วยรายการวีดิทัศน์ที่มีการดำเนินรายการต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าความคิด สร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนจากเทปวีดิทัศน์ทั้ง 2 แบบ ไม่แตกต่างกัน และความคิดสร้างสรรค์ของ นักเรียนที่เรียนจากเทปวีดิทัศน์ทั้ง 2 แบบ เพิ่มขึ้น

สุนันทา พิมพ์หนู (2540: 83 - 84) ได้ทำการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รายการวีดิทัศน์แบบคำถามสร้างสรรค์ พบว่าพัฒนาการทางความคิด สร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัดโดยใช้รายการวีดิทัศน์แบบมีคำถามสร้างสรรค์ มีการพัฒนาการ ทางด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษด้วยตนเอง

3.1 ความหมายของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เป็นการศึกษารายบุคคลที่ต้องอาศัยความสามารถในการ เรียนรู้ของแต่ละบุคคลซึ่งแตกต่างกันออกไป โดยผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้ตามวิถีทางของตนเองและ จะใช้เวลาเรียนเรื่องหนึ่งๆ แตกต่างกันไป

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (2542: 9) หมวดที่ 3 ว่าด้วยระบบการศึกษาในมาตราที่ 15 ข้อที่ 3 ได้ให้ความหมายตามอรรถาธิบายว่า เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อม และโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อ หรือแหล่งความรู้อื่นๆ

กิดานันท์ มลิทอง (2536: 164) ได้ให้ความหมายของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองว่าเป็นการจัดการศึกษาที่พิจารณาถึงลักษณะความแตกต่าง ความต้องการ และความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจได้ตามกำลัง และความสามารถของตน ตามวิธีการและสื่อการเรียนที่เหมาะสม เพื่อบรรลุถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

เสาวณีย์ ลีขาบัณทิต (2528: 160) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนรายบุคคลว่าเป็นการจัดการศึกษาที่ผู้เรียนสามารถเล่าเรียนได้ด้วยตนเอง และก้าวไปตามขีดความสามารถ ความสนใจ และความพร้อม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นเทคนิคหรือวิธีสอนที่ยึดหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยจัดสิ่งแวดล้อมสำหรับการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างอิสระ

ซึ่งสอดคล้องกับ ดันน์ และดันน์ (กิดานันท์ มลิทอง. 2536: 163; อ้างอิงจาก Dunn and Dunn. 1972: 254) ที่กล่าวว่า การศึกษารายบุคคลเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การศึกษาตามเอกัตภาพ หมายถึง การเรียนการสอนที่เน้นถึงลักษณะความแตกต่างกันของผู้เรียน โดยเฉพาะในเรื่องของทักษะ ความสามารถ ความเข้าใจ แรงจูงใจ วินัยในตนเอง จุดมุ่งหมาย ความสามารถในการแก้ปัญหาและคาดการณ์ของผู้เรียน โดยมีผู้สอนทำหน้าที่ให้ความสะดวกในการเรียน เป็นผู้แนะนำ ผู้วิเคราะห์และเป็นผู้กำหนดแหล่งการเรียนรู้ กิจกรรม การประเมินผล การรายงานผลการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

ชม ภูมิภาค (2543: 49) ได้ให้ความหมายของการเรียนด้วยตนเองได้ว่า เทคนิควิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ของแต่ละคน เป็นวิธีการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ควบคุมตัวเองตามจังหวะของตนเอง ผู้เรียนจะควบคุมเวลาตามความสนใจ และความสะดวกของผู้เรียนเอง

สรุปได้ว่า การเรียนด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ นักเรียนมีอิสระในการเลือกเรียนตามความสนใจ และความถนัดของตนเอง โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่นักเรียน

3.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนด้วยตนเอง

การเรียนด้วยตนเอง ยึดหลักปรัชญาทางการศึกษา อาศัยพื้นฐานจากทฤษฎีจิตวิทยา พัฒนาการและจิตวิทยาการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ในการจัดการสอนรายบุคคลมีดังนี้ (เสาวณีย์ ลีขาบัณทิต. 2528: 161 - 162)

1. มุ่งสนับสนุนให้ผู้เรียน รู้จักรับผิดชอบในการเรียนรู้ รู้จักแก้ปัญหา และการตัดสินใจเอง การสอนรายบุคคลสอดคล้องกับการศึกษาตลอดชีวิต และการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุนให้ผู้เรียน รู้จักแสวงหาและเรียนรู้ ในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและสังคม ให้รู้จักแก้ปัญหา รู้จักตัดสินใจ มีความรับผิดชอบ และพัฒนาความคิดในทางสร้างสรรค์

2. สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ให้บรรลุผลเท่ากันทุกคน การสอนรายบุคคลสนับสนุนความจริงที่ว่า คนย่อมมีความแตกต่างกันทุกคน ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกภาพ สติปัญญา หรือความสนใจ โดยเฉพาะความแตกต่างที่มีผลต่อการเรียนรู้ที่สำคัญ 4 ประการ คือ

2.1 ความแตกต่างในเรื่อง อัตราความเร็วของการเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะใช้เวลาในการเรียน และทำความเข้าใจในสิ่งเดียวกัน ในเวลาที่ต่างกัน

2.2 ความแตกต่างในเรื่องความสามารถ เช่น ความฉลาด ไหวพริบ ความสามารถต่างๆ

2.3 ความแตกต่างในเรื่อง วิธีการเรียน ผู้เรียนมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

2.4 ความแตกต่างในเรื่อง ความสนใจ และสิ่งที่ชอบ

ในเมื่อผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน ครูจึงต้องกิจกรรมการเรียนในลักษณะต่างๆ กันไว้ ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนด้วยตนเอง เพื่อสนองความแตกต่างดังกล่าว

3. เน้นเสรีภาพในการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนมีความอยากเรียน จะมีความกระตือรือร้น จะเกิดแรงจูงใจและกระตุ้นให้พัฒนาการเรียนรู้ โดยที่ครูไม่ต้องทำโทษหรือให้รางวัล ผู้เรียนจะต้องรู้จักตนเอง มีความมั่นใจในขีดความสามารถและความพร้อม

3.1 ขึ้นอยู่กับกระบวนการและวิธีการที่เสนอความรู้ให้แก่ผู้เรียน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเร็วหรือช้าขึ้น ขึ้นอยู่กับผู้เรียนในด้านความสามารถและความสนใจแล้ว ยังขึ้นอยู่กับกระบวนการและวิธีการที่นำเสนอ เมื่อเป็นเช่นนั้น การกำหนดให้ผู้เรียนรู้เรื่องหนึ่งในระยะเวลาหนึ่ง และเรียนรู้ด้วยวิธีการเดียว จึงไม่เป็นการยุติธรรมต่อผู้เรียน ผู้เรียนควรจะเป็นผู้กำหนดเวลาเรียนด้วยตนเอง และควรจะได้มีโอกาสเรียนรู้หรือมีประสบการณ์ในการเรียนด้วยกระบวนการและวิธีการต่างๆ

3.2 มุ่งแก้ปัญหาความยากง่ายของบทเรียน การศึกษาควรมีระดับความแตกต่างกันไปตามความยากง่าย ถ้าบทเรียนนั้นง่ายก็ทำให้บทเรียนนั้นสั้นขึ้น ถ้ายากมากก็ยืดเนื้อหาออกเป็น ส่วนๆ และใช้วิธีการทำสื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น

3.3 ประเภทของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเอง แบ่งออกได้หลายประเภท ตามทัศนะของผู้จัดแบ่ง เช่น กาเย่และบริกส์ (Gagne' and Briggs. 1984: 187) ได้แบ่งประเภทการเรียนรู้ด้วยตนเองออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. แผนการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent Study Plan) เป็นการเรียนรู้ที่ครูกับนักเรียนตกลงกัน ในเรื่องของจุดมุ่งหมายของการเรียน แล้วให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าให้บรรลุจุดมุ่งหมายด้วยตนเอง

2. ศึกษาด้วยการควบคุมตนเอง (Self-directed Study) มีการตกลงกันในจุดมุ่งหมายเฉพาะที่กำหนดไว้ แต่วิธีการศึกษาเป็นเรื่องของนักเรียน ครูอาจแนะนำการอ่านและวัสดุศึกษาไว้ให้แล้ว แต่นักเรียนจะใช้หรือไม่ก็ได้ หากเขาผ่านการทดสอบถือว่าใช้ได้

3. โปรแกรมผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centered Programs) เป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นกว้างๆ แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียน โดยมีวิชาหลัก วิชาเสริม และวิชาเลือก

4. เรียนตามความเร็วของตน (Self-pacing) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนตามอัตราความเร็ว ขึ้นอยู่กับความสามารถของตนเอง มีการกำหนดจุดมุ่งหมายไว้เหมือนกันทุกคน แตกต่างที่เวลาที่ใช้ในการเรียน

5. การเรียนการสอนที่ผู้เรียนกำหนดเอง (Student-determined Instruction) นักเรียนเป็นผู้เลือกจุดมุ่งหมาย กำหนดเวลาเองทดสอบเอง เลือกวัสดุศึกษาเองและมีเสรีที่จะตั้งจุดมุ่งหมายใดก็ได้

3.4 หลักการและทฤษฎีของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

หลักการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1. ผู้เรียนมีความแตกต่างกันเป็นพื้นฐานจากพัฒนาการอยู่แล้ว
2. วิเคราะห์การเรียนรู้ของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน
3. ผู้เรียนมีอิสระในการเรียน
4. การสอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทุกด้าน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาขีดความสามารถได้เต็มที่
5. การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
6. ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความสามารถในการเรียนเร็วหรือช้าแตกต่างกัน
7. ผู้เรียนจะเรียนได้ดีจากวิธีการสอนหลายๆ แบบ และสื่อหลายอย่าง
8. การสอนรายบุคคล จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างแรงจูงใจภายในตนเองได้ เป็นฝ่ายปฏิบัติ และได้รับผลการเรียนโดยเร็ว

ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองมุ่งเน้นความแตกต่างระหว่างผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความพร้อม และความถนัด ทฤษฎีที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นทฤษฎีปัญญานิยม นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงในกลุ่มนี้ได้แก่ คราวเดอร์ โดยคราวเดอร์ได้ออกแบบบทเรียนในลักษณะที่ทำให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนผู้เรียนแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเรียนตามลำดับที่เหมือนกัน ทฤษฎีนี้จะเน้นเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านต่างๆ ได้แก่

1. ความแตกต่างในด้านความสามารถ (Ability difference)
2. ความแตกต่างในด้านสติปัญญา (Intelligence difference)
3. ความแตกต่างในด้านความสนใจ (Interest difference)
4. ความแตกต่างในด้านความต้องการ (Need difference)
5. ความแตกต่างในด้านอารมณ์ (Emotional difference)
6. ความแตกต่างในด้านร่างกาย (Physical difference)
7. ความแตกต่างในด้านสังคม (Social difference)

การจัดการเรียนแบบนี้ เป็นการจัดการที่รวมแนวทางในการปฏิรูประบบการเรียนการสอนและการจัดห้องเรียน จากเดิมที่มีครูเป็นผู้นำแต่ผู้เดียวมาเป็นระบบที่ครูและผู้เรียนมีส่วนร่วมกันรับผิดชอบ การจัดการศึกษาจะเป็นแบบเปิด ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและปฏิบัติด้วยตนเองจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้เมื่อจบบทเรียนแต่ละหน่วย แต่ละบทแล้ว โดยจะมีการทดสอบผู้เรียนหลังจบบทเรียนแต่ละบท บทเรียนนั้นอาจทำในรูปของชุดการเรียนการสอน บทเรียนสำเร็จรูป สาเหตุที่ต้องจัดให้มีการเรียนรู้ด้วยตนเองขึ้น เนื่องจาก

1. ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะช่วยพัฒนาโปรแกรมการเรียนให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น
2. การขยายตัวของทุนต่างๆ เพื่อใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
3. การเน้นให้ได้มาซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ยังไม่พร้อม หรือนักเรียนที่มีปัญหา

จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักในการจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นที่ความสนใจ และความสามารถที่แตกต่างของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจด้วยตนเองในการเรียน ในส่วนของทฤษฎีทางจิตวิทยามีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น และจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้ถูกต้องตรงกับลักษณะของผู้เรียนแต่ละคน

3.5 คุณสมบัติของวัสดุการเรียนรู้ที่ใช้สำหรับการเรียนด้วยตนเอง

วัสดุการเรียนรู้มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรายบุคคล เพราะสื่อจะทำหน้าที่เป็นผู้สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ (เสาวนีย์ ศึกษาบัณฑิต. 2528: 162 - 163)

วัสดุการเรียนรู้ที่ใช้ในการด้วยตนเองมีลักษณะดังนี้

1. ให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเอง คือ สามารถเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ด้วยตนเอง
2. มีความสมบูรณ์ในตัวเอง คือ มีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัด มีกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจัดไว้เป็นลำดับเป็นขั้นตอนจนใจผู้เรียนในทุกกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหามีความถูกต้อง ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน ถูกต้อง และเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน และมีการประเมินผลการเรียนตามวัตถุประสงค์หลังการเรียนตามวัตถุประสงค์ของการเรียนนั้น

3. มีการประเมินผลที่เหมาะสมในแต่ละบทเรียน พร้อมทั้งมีคำตอบเฉลย สำหรับข้อทดสอบนั้นๆ ไว้ อย่างชัดเจน

จะเห็นได้ว่า วัสดุการเรียนรู้ที่ใช้สำหรับการเรียนด้วยตนเอง มีความสมบูรณ์พร้อมอยู่ในตัวเอง ซึ่งประกอบไปด้วย เนื้อหาบทเรียน แบบฝึกหัด แบบทดสอบ แบบประเมินผลการเรียน ทั้งหมดนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้ในที่สุด

3.6 ประโยชน์ของการจัดการเรียนด้วยตนเอง

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2533: 188) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนด้วยตนเองไว้หลายประการ ดังนี้

1. หลักสูตรหรือรายวิชาถูกจัดไว้อย่างมีระเบียบ
 2. ระบบการวัดผลประกอบด้วยเครื่องมือวัดระดับความรู้ที่จะเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 3. เนื้อหาประโยชน์ให้แก่ผู้เรียนอย่างกว้างขวางตามบุคลิกภาพของผู้เรียน
 4. กระบวนการสอนเหมาะสมกับบุคลากรในหน่วยงาน
- การเรียนการสอนแบบเรียนด้วยตนเองยังเกื้อหนุนสภาพการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้
1. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามความสนใจ
 2. ผู้เรียนมีโอกาสได้รับข้อมูลย้อนกลับทันที
 3. ผู้เรียนได้รับการเสริมแรงตลอดเวลาในระหว่างเรียน
 4. การเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนอย่างเหมาะสม

วีระ ไทยพานิช (2529: 126) ได้กล่าวถึงประโยชน์ และข้อดีของการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ดังนี้

1. นักเรียนสามารถเรียนรู้ตามความสามารถของตน
2. เป็นการคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. นักเรียนมีอิสระในการเรียนมากกว่าการสอนแบบปกติ
4. เป็นการจูงใจให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น
5. ครุมีเวลาที่จะทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนเป็นรายบุคคลเมื่อนักเรียนต้องการ

3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองนี้สามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถทำให้ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้ตามวิถีทางของตนเอง โดยใช้เวลาเรียนในเรื่องหนึ่งๆ นั้นแตกต่างกันไป ดังเห็นได้จากงานวิจัยดังนี้

แสนฤทธิ์ ชื่นกตัญญู (2545: 69) ได้ทำการวิจัยบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่องเทคนิคการถ่ายทำโทรทัศน์สำหรับงานข่าวสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ผลการวิจัยพบว่า การเรียนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง มีประสิทธิภาพ 94.98/94.36 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชูเกียรติ โพธิ์ทอง (2544: 69 - 70) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัติบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่องการพิมพ์สกรีน โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ 90/90 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัติบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่อง การพิมพ์สกรีนมีประสิทธิภาพ 94.49/90.73 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

พัทธนันท์ วัฒนโณ (2546: 51) ได้ทำการวิจัยการพัฒนามาบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่องการฉีกภาพ สำหรับนิสิตปริญญาตรี โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ 85/85 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนามาบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่อง การฉีกภาพ มีประสิทธิภาพ 97.33/90.22 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า บทเรียนโทรทัศน์ศึกษาที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นสื่อการสอนอีกชนิดหนึ่งที่ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองตามความสามารถ และความต้องการของตนเอง เพราะผู้เรียนได้ทำกิจกรรมแบบฝึกหัด และมีส่วนร่วมตลอดการเรียน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

4.1 ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2544

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามจุดมุ่งหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ให้ สถานศึกษาจึงได้มีการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและการพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency-Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ

1. ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ระดับต้น (Beginner Level)
3. ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ระดับก้าวหน้าพัฒนา (Expanding Level)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้กำหนดเฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต สำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษาสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้

สาระของกลุ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย สาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษา และวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เป็นมาตรฐานกลางซึ่งเป็นกรอบด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่สถานศึกษาสามารถนำไปปรับและพัฒนา เพื่อกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ใน

หลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของผู้เรียนอันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 8 มาตรฐานตามสาระทั้ง 4 ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม

4.2 การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่มุ่งจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้สามารถนำไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้น เทคนิคหรือวิธีที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะจึงมีความสำคัญที่จะต้องเลือกให้เหมาะสม และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ในเรื่องนี้ได้มีผู้เสนอแนะแนวทางไว้หลากหลาย

มอร์โรว์ (Morrow. 1981: 59 - 66) กล่าวถึงลักษณะการสอนภาษาว่ามีหลักสำคัญ 5 ประการ

1. การเรียนการสอนที่ผ่านมามีขาดจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาแก่นักเรียนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักว่า บทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้

2. การแยกสอนเป็นส่วนย่อยนั้น ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยคขึ้นไป และเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. เป้าหมายในการสอนภาษาก็คือการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสารซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

ประการที่ 1 ช่องว่าง (Information gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อเปิดช่องว่างของข้อมูล

ประการที่ 2 ตัวเลือก (Choice) ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษาและข้อมูลที่เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษา โดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

4. การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษานั้นจะต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

5. ในการสอนภาษาครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อย ที่นักเรียนกระทำโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียงและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ทั้งนี้จะทำให้เกิดบรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริงและนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการใช้ภาษาของตน

มาลินี จุฑะรพ (2539: 133) ได้เสนอวิธีการสอนเพื่อเกิดทักษะควรดำเนินการให้ครบ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ความรู้ ในการฝึกทักษะเรื่องใดก็ตาม ผู้ฝึกจะต้องให้ความรู้ที่ทักษะที่จะฝึกนั้นมีขั้นตอนอย่างไร อาจใช้วิธีการบรรยาย สาธิต ให้ชมวีดิทัศน์ ฉายสไลด์ประกอบคำบรรยายหรือฉายภาพยนตร์ประกอบคำบรรยายด้วยก็ได้

ขั้นที่ 2 ให้งมือปฏิบัติ ในการฝึกปฏิบัติจะต้องให้ทั้งความรู้และให้งมือปฏิบัติจริงๆ เพื่อให้เกิดความถูกต้องและยืนยันว่าปฏิบัติได้จริง

ขั้นที่ 3 ให้ทดสอบความถูกต้องรวดเร็ว ในการฝึกทักษะที่ดีจะต้องมีการทดสอบว่าทำได้ถูกต้อง และรวดเร็วเพียงใด ผู้รับการฝึกทักษะมีความมั่นใจ และสามารถปฏิบัติทักษะดังกล่าวได้โดยอัตโนมัติหรือไม่เพียงใด ถ้าทำได้ครบทั้ง 3 ขั้นตอน ก็เป็นที่ยืนยันได้ว่าผู้เรียนเกิดทักษะขึ้นแล้ว

อัญชี แจ่มเจริญ (2526: 72 - 83) ได้กล่าวถึงวิธีสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน ดังนี้

1. วิธีสอนแบบธรรมชาติ (Natural Method) วิธีสอนแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีพอที่จะนำความรู้ไปใช้ในสังคมที่พูดภาษานั้น วิธีธรรมชาติเป็นวิธีเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ ผู้สอนสร้างสถานการณ์ให้เหมือนกับอยู่กับเจ้าของภาษาโดยตรง จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ค้นพบกับภาษาที่เรียนมากที่สุด ในเวลาเรียนถือหลักว่าไม่พูดภาษาของผู้เรียนเลย พยายามใช้กิริยาท่าทางและวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ วิธีนี้ฟังเสียงภาษาพูดเป็นสำคัญ โดยเริ่มเรียนคำที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ก่อนที่จะไปถึงวลีหรือประโยค

2. วิธีสอนแบบแปลครูใช้ภาษาของผู้เรียน (Translation Method) แปลให้นักเรียนฟังและอธิบายกฎต่างๆ ตามไวยากรณ์ มุ่งให้รู้ข้อความที่แปล วิธีนี้ดีแต่เฉพาะการสอนผู้เรียนในแนวบทความมุ่งมหายสำคัญของวิธีการสอนแบบแปล คือ การใช้ภาษาให้ถูกกฎ ความคิดอันนี้ผิดกับหลักธรรมชาติของภาษา เพราะภาษาเกิดขึ้นก่อนเกณฑ์ทั้งหลาย เจ้าของผู้ใช้ภาษาจึงเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ ไม่ใช่เกณฑ์มาเป็นสิ่งบังคับผู้ใช้ การเรียนแบบจำกฎ และวิธีแปล ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายและเห็นการเรียนภาษาเป็นของยาก ต้องจดจำมาก

3. วิธีสอนแบบเลียนแบบและจดจำหรือเรียกวิธีของทหาร (The Mimicry Memorization Method หรือ min-men Method) วิธีนี้เป็นแบบให้ผู้จำโครงสร้างของภาษา โดยอาศัยแบบฝึกหัดที่คัดเลือกแล้ว และที่สำคัญก็คือ ให้มีตัวเจ้าของภาษามาดูออกเสียงในภาษานั้นๆ ให้ฟังโดยตรง ถ้าสามารถทำได้และให้ผู้เรียนเลียนออกเสียงตามแล้ว ครูผู้รู้หลักภาษาศาสตร์อธิบายตามหลักวิชาการอีกทีหนึ่ง จุดประสงค์สำคัญ เพื่อให้ได้ฟังและเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษา เพราะแม้แต่วิธีสอนเอง ถ้าไม่ใช่ชนชาติเจ้าของภาษานั้นก็อาจจะออกเสียงได้ไม่ดีพอ การสอนแบบนี้ผู้เรียนสามารถเลียนแบบและท่องจำคำสนทนาสั้นๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ทหารที่จะต้องออกไปปฏิบัติงานในต่างแดน วิธีนี้ใช้ได้ผลดีและยึดถือเป็นแนวความคิดนำมาปรับปรุงเสริมสร้างการสอนภาษาศาสตร์ได้หลายประการ

4. วิธีสอนที่ใช้ประสบการณ์ตรง (Direct Method) วิธีสอนแบบนี้คล้ายกับวิธีธรรมชาติ คือ ไม่ใช้ภาษาของผู้เรียนในการสอนแต่ใช้ภาษาอังกฤษตลอดมุ่งฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นสำคัญ ผู้คิดวิธีสอนแบบใช้ประสบการณ์ตรงเน้นให้ผู้เรียนคิดเป็นภาษาอังกฤษ โดยวิธีการต่อไปนี้

- สอนรูปธรรมโดยใช้สื่อการสอนช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง
- สอนนามธรรมโดยการเชื่อมโยงความคิดต่างๆ เข้าด้วยกัน
- สอนไวยากรณ์โดยการให้ตัวอย่างและการสาธิต

5. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio Lingual Method) วิธีการสอนแบบนี้เน้นการเปรียบเทียบระหว่างภาษาของผู้เรียนและภาษาที่เรียน ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังและพูดก่อนการอ่านและเขียน

6. วิธีสอนตามแนวการรับรู้และความคิดยืด (Cognitive Approach) หลักว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นการรับรู้รูปแบบของเสียงไวยากรณ์และศัพท์ของภาษาใหม่ เป็นกระบวนการภายในสมองซึ่งเรียกว่า หรือวิธีสอนแบบนี้พยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดไม่ใช่เป็นฝ่ายรับอย่างเดียว บทบาทของผู้เรียนคือ จะต้องเป็นผู้คิดค้นหาคำตอบจากปัญหาด้วยตนเอง ครูเป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้ ตั้งสมมติฐานให้เพื่อตอบปัญหา ผู้เรียนต้องเริ่มกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษามาตั้งแต่ต้น ฝึกการเปลี่ยนรูปแบบของประโยคและการใช้ประโยคอื่นๆ ที่มีความหมายเหมือนกันทุกครั้งต้องมีการเน้นกฎเกณฑ์ทางเสียง โครงสร้างและศัพท์

7. วิธีการสอนตามเอกัตภาพหรือการสอนเป็นรายบุคคล (Individualized Instruction) วิธีการสอนตามเอกัตภาพนี้เป็นวิธีการสอนแบบรายบุคคล โดยยึดความแตกต่างระหว่างบุคคล คือ ถือว่าทุกคนมีความสามารถไม่เท่ากัน การสอนแบบนี้ต้องการบทเรียนและวิธีสอนที่เหมาะสมกับกำลังความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

การสอนตามเอกัตภาพนี้เป็นการพัฒนาการจัดการศึกษาตามแนวใหม่เป็นการปฏิรูปรูปแบบการเรียนการสอน การจัดห้องเรียน จากแบบเดิมที่มีครูเป็นผู้นำแต่ผู้เดียวมาเป็นระบบที่ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมกันรับผิดชอบในชั้นเรียน แบ่งเป็นมุมต่างๆ เช่น Reading, Writing, Oral แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 4 - 5 คน ตามความสามารถ ใช้ครูผู้สอน 2 หรือ 3 คนช่วยกันสอน

8. วิธีสอนแบบช่วยกัน (Community Language Learning) เป็นการเรียนการสอน บทเรียนแบบการเกี้ยวของสัมพันธ์ในกลุ่มผู้เรียน การสอนแบบนี้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีการนำเอาประสบการณ์และการแสดงออกของผู้เรียนมาใช้ในรูปของการสอน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กัน ความรับผิดชอบในการเรียนขึ้นอยู่กับผู้เรียน ผู้สอนเป็นผู้สร้างประสบการณ์ทางด้านภาษาให้ช่วยอำนวยความสะดวก และส่งเสริมการใช้ภาษาได้ตอบกันในกลุ่มผู้เรียนเรียนร่วมกัน จะไม่แข่งกันเอง แต่จะช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ผลของการเรียนแต่ละชั่วโมงจะสะท้อนให้เห็นประสบการณ์และเนื้อหาที่จะได้รับร่วมกัน ทั้งผู้สอนและผู้เรียน

9. วิธีสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนไทย วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ได้ผลมักนิยมใช้การผสมผสานระหว่างวิธีสอนแบบต่างๆ ส่วนมากนิยมผสมผสานระหว่างวิธีแบบ Audio Lingual Method กับ Cognitive Approach หลักการสอนแบบฟัง-พูด คือการใช้ทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กันและมีลำดับขั้นของการเรียนรู้ภาษาแม่ด้วยในการสอนควรแบ่งการสอนดังนี้

- การออกเสียง (Pronunciation)
- ไวยากรณ์ (Grammar)
- ศัพท์ (Vocabulary)
- การอ่าน (Reading)
- การเขียน (Writing)

จะเห็นได้ว่า การสอนทั้ง 5 อย่างครอบคลุมทักษะทางภาษาได้ทั่วถึง ส่วนวิธีการสอนแต่ละอย่างจะแตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาและจุดประสงค์

10. ขั้นทั้ง 5 ในการสอนภาษา ได้แบ่งขั้นการสอนภาษาอังกฤษไว้ 5 ขั้น ดังนี้

1. Attention Pointer ขั้นนำไปสู่บทเรียน ขั้นนี้รวมทั้งการทักทายก่อนขั้นการเรียน
2. Giving Examples ขั้นให้ตัวอย่าง มีจำนวนตัวอย่างพอเหมาะและครอบคลุมเนื้อหาได้อย่างสมบูรณ์
3. Generalization ขั้นสรุปกฎเกณฑ์ ครูต้องใช้คำถามในการช่วยสรุป ขั้นนี้ถือว่ามีความสำคัญ ต้องให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์ที่ได้จากตัวอย่างที่ได้เรียนไปแล้ว
4. Practice ขั้นฝึกโดยอาศัย Drill ต่างๆ ครูมีแบบแผนให้และให้ผู้เรียนฝึกตามแบบเหล่านั้น
5. Pattern Practice ขั้นฝึก ให้ใช้การสอนประโยคได้โดยอัตโนมัติ ใช้สอนศัพท์เนื้อหา ไวยากรณ์ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่ได้เรียนมากนัก สนใจการแสดงออก ขั้นนี้ต้องใช้เวลามากที่สุด

4.3 แนวคิดในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพซึ่งมีผู้รู้ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

ไบเกท (ซูลีพร เพียรช่าง. 2543: 20 - 21; อ้างอิงจาก Bygath. 1991: 5 - 6) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนพูดไว้ 2 ประการ คือ

1. สอนทักษะที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ ได้แก่ การสอนทักษะต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ เช่น การจำ การพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมือนกับเจ้าของภาษา การผัน กริยาที่เหมาะสมกับกาลเวลา (Tense) การพูดประโยคให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายที่ผู้พูดต้องการ

2. เพิ่มทักษะการปฏิสัมพันธ์ คือการสอนโดยให้สถานการณ์ที่คล้ายกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดแสดงความรู้สึกของตนเองว่าในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่นั้นควรพูดอะไร พูดอะไร จึงจะตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการจะสื่อสาร อีกทั้งสอนให้คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้ฟังโดยอาศัยความรู้ที่ได้รับจากการเรียนทักษะการพูดช่วยให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งก็หมายความว่า ควรให้ความรู้แก่นักเรียนก่อนที่จะทำกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ นั่นคือการนำแนวคิด การสอนแบบตรง (Direct method) ซึ่งเป็นการสอนให้นักเรียนได้รับฝึกให้เชื่อมโยงคำและวลีเข้ากับความหมาย โดยใช้ของจริงหรือการกระทำเป็นสื่อเสนอความหมายและใช้ภาษาที่ต้องการเรียนเป็นสื่อในการสอน มาผสมผสานกับแนวคิดการสอนแบบอ้อม (indirect method) ซึ่งเป็นการสอนโดยการจัดกิจกรรมการสนทนาแบบมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้การพูดด้วยตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องและมีความคล่องในการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ลินท์ (Lynch. 1996: 121) ครูควรสอนให้นักเรียนมีการพูดปฏิสัมพันธ์ที่มีบทบาทในการพูดของนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือเด็กได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่างๆ ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์การคิดวิเคราะห์และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่า อะไรควรปรับปรุงไขในการพูดในสถานการณ์นั้น

สรุปได้ว่า แนวคิดในการสอนทักษะการพูดนั้นควรที่จะสอนให้นักเรียนได้รับความรู้และทักษะต่างๆ ที่ถูกต้องและจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายกับความจริงและได้รับข้อมูลย้อนกลับว่าในสถานการณ์นั้นๆ ควรจะพูดว่าอย่างไร ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสนใจในการพูดสื่อสารในสถานการณ์จริง

4.4 ประเภทของบทสนทนาภาษาอังกฤษ

บทสนทนา

เป็นบทสนทนาสั้นๆ ระหว่างคน 2 คน ใช้เป็นแบบอย่างในการนำเสนอภาษาซึ่งผู้สอนนำมาใช้สอนโครงสร้างไวยากรณ์ได้ ปกติบทสนทนาจะเป็นข้อความที่ไม่จริง เป็นเหตุการณ์สมมุติขึ้นทั้งเนื้อเรื่องและตัวละคร หลังจากที่ยุเรียนได้อ่านและเข้าใจบทสนทนาแล้ว ผู้สอนควรพยายามทำให้บทสนทนานั้นเป็นสถานการณ์จริงขึ้นมา โดยให้นักเรียนในห้องเป็นตัวละครในบทสนทนา และให้ตอบตามความเป็นจริง

หลักการที่สำคัญในการแบ่งประเภทของบทสนทนาคือระดับความรู้ของนักเรียนซึ่งได้แก่

1. บทสนทนาระดับศูนย์ (สำหรับผู้ที่ยังไม่รู้ภาษาอังกฤษ) เป็นการแนะนำให้ผู้รู้จักกับระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาใหม่ บทสนทนาจะประกอบด้วยประโยคสั้นๆ ง่ายๆ และเกี่ยวข้องกับคำธรรมดาสามัญที่ใช้กันบ่อยที่สุด
2. บทสนทนาสำหรับระดับต้น มีประโยคสั้นๆ ง่ายๆ มีประโยคโครงสร้างพื้นฐานเดียว และมีคำศัพท์จำนวนจำกัด
3. บทสนทนาสำหรับระดับกลาง มีประโยคค่อนข้างยาวขึ้น มีประโยคโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มจำนวนขึ้น คำศัพท์มีจำนวนมากขึ้น
4. บทสนทนาระดับสูง มีประโยคค่อนข้างซับซ้อนขึ้น มีจำนวนคำศัพท์มากขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งเป็นการพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลองหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ รวม 7 ห้อง รวม 350 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ จำนวน 48 คน จากการเลือกโดยใช้วิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

การทดลองครั้งที่ 1 จับฉลากนักเรียนมา 1 ห้องเรียน แล้วสุ่มนักเรียนมาจำนวน 3 คน เพื่อใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งที่ 2 จับฉลากนักเรียนมา 2 ห้องเรียน จากห้องเรียนที่เหลือแล้วสุ่มนักเรียนมาจำนวน 15 คน เพื่อใช้ในการทดลอง

การทดลองครั้งที่ 3 จับฉลากนักเรียนมา 3 ห้องเรียน แล้วสุ่มนักเรียนห้องละ 10 คน รวมจำนวน 30 คน เพื่อใช้ในการทดลอง

ดังนั้นการทดลองในแต่ละครั้ง จะมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างและจำนวนนักเรียนดังนี้

การทดลองครั้งที่ 1 ใช้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 กลุ่ม จำนวน 3 คน

การทดลองครั้งที่ 2 ใช้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม จำนวน 15 คน
 การทดลองครั้งที่ 3 ใช้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม จำนวน 30 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนโทรทัศน์ เป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 จำนวน 4 เรื่องด้วยกัน

1. Meeting people

ตอนที่ 1 Greeting

ตอนที่ 2 Nationality

2. Routines

ตอนที่ 1 Shopping

ตอนที่ 2 Hobby

3. Families

ตอนที่ 1 Asking

ตอนที่ 2 Describing

4. Food

ตอนที่ 1 Likes and dislike

ตอนที่ 2 Eating out

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่

3.1 บทเรียนโทรทัศน์ ประกอบด้วยบทเรียนโทรทัศน์ระบบ VHS เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง

3.2 แบบฝึกหัดระหว่างเรียน คือ แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นสำหรับให้ผู้เรียนที่ได้ชมบทเรียนโทรทัศน์แล้วได้ฝึกฝนและทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการรับชมรับฟังจากบทเรียนโทรทัศน์

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบหลังเรียนด้วยบทเรียนโทรทัศน์

3.4 แบบประเมินผลคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อตรวจสอบคุณภาพของภาพ เสียง และด้านการสื่อความหมายของบทเรียนโทรทัศน์ และด้านเนื้อหาความถูกต้องของบทเรียน

4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

4.1 การสร้างและหาคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ โดยมีลำดับขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

4.1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์ และขอบข่ายเนื้อหาการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

4.1.2 นำเนื้อหาที่ได้วิเคราะห์แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจำนวน 3 คนตรวจสอบและนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.1.3 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโทรทัศน์

4.1.4 นำเนื้อหาที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาเขียนเป็นบทโทรทัศน์

4.1.5 นำบทโทรทัศน์ให้อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 3 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของบทรายการโทรทัศน์ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.1.6 นำบทโทรทัศน์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำมาดำเนินการถ่ายทำเป็นรายการโทรทัศน์

4.1.7 นำบทเรียนโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยได้ถ่ายทำเสร็จสมบูรณ์แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 3 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตบทเรียนโทรทัศน์ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของรายการโทรทัศน์ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.1.8 นำบทเรียนโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยได้ถ่ายทำเสร็จสมบูรณ์พร้อมปรับปรุงแก้ไขแล้ว ส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ

4.2 การสร้างแบบฝึกหัดระหว่างเรียน

4.2.1 ศึกษาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2.2 สร้างแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ชนิดเลือกตอบ โดยแบ่งแบบฝึกหัดเป็น 4 เรื่อง จำนวน 3 ข้อ

4.2.3 นำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ตรวจสอบเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.3 การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.3.1 ศึกษาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.3.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แบ่งเป็น 4 เรื่อง เรื่องละ 20 ข้อรวมจำนวน 80 ข้อ

4.3.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ตรวจสอบเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 100 คน ปีการศึกษา 2550 ที่ได้เรียนวิชานี้มาแล้ว

4.3.5 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อหาค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป แล้วคัดเลือกแบบทดสอบเพื่อใช้ทดลองเรื่องละ 10 ข้อ 4 เรื่อง รวม 40 ข้อ และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เรื่องที่	จำนวนข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น
1	10	0.64-0.79	0.21-0.45	0.52
2	10	0.68-0.80	0.20-0.59	0.56
3	10	0.55-0.69	0.53-0.70	0.62
4	10	0.25-0.53	0.22-0.56	0.37
รวม	40	0.25-0.80	0.20-0.70	0.88

4.4 การสร้างและหาคุณภาพแบบประเมินคุณภาพของบทเรียนโทรทัศน์ของผู้เชี่ยวชาญ

4.4.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือองค์ประกอบของบทเรียนโทรทัศน์ เพื่อสร้างแบบประเมินให้มีความสอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาต่างๆ ที่ต้องการประเมิน

4.4.2 กำหนดคุณลักษณะหรือองค์ประกอบของบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องเนื้อหา ภาพ เสียงและการสื่อความหมาย

4.4.3 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินผลจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ พร้อมทั้งเลือกแบบประเมินสื่อทั่วไป

4.4.4 สร้างแบบประเมิน 2 ชุด คือ แบบประเมินด้านเนื้อหา และแบบประเมินด้านสื่อให้มีความสอดคล้องกับคุณลักษณะหรือองค์ประกอบของบทเรียนโทรทัศน์โดยใช้แบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง คุณภาพดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง คุณภาพดี

ระดับ 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง พอใช้

ระดับ 1 หมายถึง ควรปรับปรุง

4.4.5 นำแบบประเมินคุณภาพรายการโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบและขอคำแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไข

4.4.6 นำรายการโทรทัศน์และแบบประเมินคุณภาพไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 ท่านประเมินโดยใช้แบบประเมินด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อจำนวน 3 ท่านประเมิน โดยใช้แบบประเมินด้านสื่อ

4.4.7 นำผลจากการประเมินมาพิจารณาหาค่าเฉลี่ย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการแปลความหมาย ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญใช้เกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง คุณภาพดีมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง คุณภาพดี

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง พอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ควรปรับปรุง

การประเมินผลจากผู้เชี่ยวชาญจะต้องมีเกณฑ์ของคุณภาพ โดยต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

5. การดำเนินการทดลองหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์เรียนด้วยตนเอง ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

การทดลองครั้งที่ 1 ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน โดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยให้นักเรียนดูรายการโทรทัศน์ จำนวน 4 เรื่อง แบ่งออกเป็น 4 วัน วันละ 1 เรื่อง ซึ่งในการทดลองครั้งนี้จะเป็นการตรวจสอบความยากง่าย ความชัดเจนของการนำเสนอเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา คุณภาพของรายการโทรทัศน์ ความชัดเจนของตัวอักษร รูปภาพ ตลอดจนความสอดคล้องกับการเรียน สังเกต

พฤติกรรมขณะทดลองอย่างใกล้ชิดว่ามีส่วนใดบกพร่อง ทำการประเมินผลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข

การทดลองครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน โดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยให้นักเรียนดูรายการโทรทัศน์ จำนวน 4 เรื่อง ดังกล่าวข้างต้น โดยแบ่งออกเป็น 4 วัน วันละ 1 เรื่อง ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีแบบฝึกหัดให้ทำในแต่ละตอน ผู้เรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน และหลังจากเรียนจบแล้วจึงทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำเช่นนี้จนกระทั่งครบทั้ง 4 เรื่อง ทำการประเมินจากแบบฝึกหัดระหว่างเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสร็จแล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวโน้มของประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

การทดลองครั้งที่ 3 ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยให้นักเรียนดูรายการโทรทัศน์ จำนวน 4 เรื่อง ดังกล่าวข้างต้น โดยแบ่งออกเป็น 4 วัน วันละ 1 เรื่อง ในการทดลองขั้นนี้เป็นการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ ผู้เรียนจะได้ศึกษาบทเรียนโทรทัศน์ที่ได้ปรับปรุงครั้งที่ 2 โดยผู้เรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ในแต่ละช่วงของเนื้อหาในแต่ละเรื่องแล้ว ผู้เรียนจะต้องทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้นนำผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาคำนวณหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ หาค่าเฉลี่ย

6.2 หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบโดยการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อจากตารางของ จุง เทห์ ฟาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Tap

6.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Tap

6.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ โดยใช้สูตรหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 (เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. 2528: 294 - 295)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 เรื่อง คือ

เรื่องที่ 1. Meeting people	ความยาว 7.47 นาที
ตอนที่ 1 Greeting	
ตอนที่ 2 Nationality	
2. Routines	ความยาว 8.99 นาที
ตอนที่ 1 Shopping	
ตอนที่ 2 Hobby	
3. Families	ความยาว 4.18 นาที
ตอนที่ 1 Asking	
ตอนที่ 2 Describing	
4. Food	ความยาว 9.13 นาที
ตอนที่ 1 Likes and dislike	
ตอนที่ 2 Eating out	

ซึ่งในแต่ละเรื่องประกอบด้วยเนื้อหาบทเรียนโดยนำเสนอเป็นตัวหนังสือ ทั้งด้านภาพและเสียง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียงบรรยาย และเสียงดนตรีประกอบ เพื่อดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ตั้งใจไว้

ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อโทรทัศน์ จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ท่านประเมินคุณภาพของบทเรียนโทรทัศน์ ได้ผลการประเมินแสดงในตาราง 2 และ 3 ดังนี้

ตาราง 2 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ของผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ระดับของ คุณภาพ
1. คุณภาพของภาพ	3.77	ดี
1.1 ความชัดเจนของภาพ	3.66	ดี
1.2 ความเหมาะสมของภาพกับการสื่อความหมาย	4.00	ดี
1.3 ความเหมาะสมของภาพในการจัดลำดับภาพ	3.66	ดี
2. คุณภาพของเสียง	3.74	ดี
2.1 ความเหมาะสมของเสียงบรรยาย	3.66	ดี
2.2 ความชัดเจนของเสียงบรรยาย	3.66	ดี
2.3 ความเหมาะสมของเสียงดนตรี	4.00	ดี
2.4 ระดับเสียงดนตรีและเสียงบรรยาย	3.66	ดี
3. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง	3.88	ดี
3.1 ความน่าสนใจของเนื้อหาบทเรียน	4.00	ดี
3.2 ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอ	4.00	ดี
3.3 ความสามารถในการสื่อความหมายโดยรวม	3.66	ดี
4. เทคนิคการนำเสนอ	3.91	ดี
4.1 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	4.00	ดี
4.2 ความเหมาะสมของรูปแบบและสีตัวอักษรต่อการอ่าน	4.00	ดี
4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างภาพและเสียง	3.66	ดี
4.4 ความเหมาะสมของการใช้ภาพกราฟิก	4.00	ดี
รวมทั้ง 4 ด้าน	3.82	ดี

จากตาราง 2 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีพบว่า บทโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา มีความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านคุณภาพของภาพ ความชัดเจนของภาพ ความเหมาะสมของภาพกับการสื่อความหมาย ความเหมาะสมของภาพในการจัดลำดับภาพ โดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านคุณภาพของเสียง ความเหมาะสมของเสียงบรรยาย ความชัดเจนของเสียงบรรยาย ความเหมาะสมของเสียงดนตรี ระดับเสียงดนตรีและเสียงบรรยายโดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านคุณภาพเนื้อหาและการดำเนินเรื่อง ความน่าสนใจของเนื้อหาบทเรียน ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอ ความสามารถในการสื่อความหมายโดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านคุณภาพด้านเทคนิคการนำเสนอ ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร รูปแบบและสี ตัวอักษรต่อการอ่านความสัมพันธ์ระหว่างภาพและเสียง ความเหมาะสมของการใช้ภาพกราฟิกโดยรวมอยู่ในระดับดี

จากผลการหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

1. การนำเข้าสู่บทเรียนช้าเกินไปและเพิ่มเสียงดนตรีที่มีจังหวะเร็วขึ้น โดยการนำไปตัดต่อใหม่ให้กระชับขึ้นกว่าเดิม
2. ภาพและเสียงบางภาพยังไม่สัมพันธ์กัน จึงแก้ไขโดยการตัดต่อและเปลี่ยนบางภาพให้สอดคล้องกัน

ตาราง 3 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ระดับของ คุณภาพ
1. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง	4.33	ดี
1.1 ความเหมาะสมของวัตถุประสงค์	5.00	ดีมาก
1.2 ลำดับขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา	5.00	ดีมาก
1.3 ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง	4.00	ดี
1.4 ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง	3.66	ดี
1.5 ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอเนื้อหา	4.00	ดี
2. ความถูกต้องและความสัมพันธ์	4.49	ดี
2.1 ความถูกต้องชัดเจนในการลำดับเนื้อหา	4.66	ดีมาก
2.2 ความสอดคล้องระหว่างภาพกับคำบรรยาย	4.33	ดี
2.3 ความสอดคล้องในการใช้ภาพประกอบ	5.00	ดีมาก
2.4 ความเหมาะสมของเวลาในแต่ละตอน	4.00	ดี
3. ด้านภาษาและเสียง	4.55	ดีมาก
3.1 ความเหมาะสมของภาษากับระดับผู้เรียน	4.66	ดีมาก
3.2 ความชัดเจนของเสียงบรรยาย	4.33	ดี
3.3 ความถูกต้องของการใช้ภาษา	4.66	ดีมาก
รวมทั้ง 3 ด้าน	4.44	ดี

จากตาราง 3 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาพบว่า บทเรียนเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา มีความเห็นว่าคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านคุณภาพเนื้อหาและการดำเนินเรื่องความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ ลำดับขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอเนื้อหาโดยรวมอยู่ระดับดี

ด้านความถูกต้องและความสัมพันธ์ความถูกต้องชัดเจนในการลำดับเนื้อหา ความสอดคล้องระหว่างภาพกับคำบรรยาย ความสอดคล้องในการใช้ภาพประกอบ ความเหมาะสมของเวลาในแต่ละตอนโดยรวมอยู่ในระดับดี

ด้านภาษาและเสียง ความเหมาะสมของภาษากับระดับผู้เรียนและความถูกต้องของการใช้ภาษาอยู่ในระดับดีมาก ส่วนความชัดเจนของเสียงบรรยายอยู่ในระดับดี

ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์

ผลการทดลองครั้งที่ 1

การทดลองครั้งที่ 1 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ ที่ไม่เคยเรียนจากบทเรียนโทรทัศน์มาก่อนโดยให้ผู้เรียนศึกษาจากบทเรียนโทรทัศน์ที่สร้างขึ้น และให้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนแต่ละตอนลงในกระดาษคำตอบที่เตรียมให้ ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าใช้วิธีการสังเกตปฏิกิริยาในระหว่างเรียน ชักถามความคิดเห็นและข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ความชัดเจนของเนื้อหา การนำเสนอ รูปภาพ ตัวอักษร ตลอดจนความสอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ การสอนจริง เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งสามารถรวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ ดังนี้

1. แก้ไขคำศัพท์ที่ยากเกินไปทำให้นักเรียนไม่เข้าใจโดยใช้คำศัพท์ใหม่ตามหลักสูตร
2. ภาพและเสียงอาจจะยังไม่สัมพันธ์กันทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายจึงได้ปรับปรุงโดยการเพิ่มภาพและเสียงให้กระตุ้นความสนใจเพิ่มขึ้น

ผลการทดลองครั้งที่ 2

การทดลองครั้งที่ 2 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ เพื่อหาแนวโน้มประสิทธิภาพบทเรียนโทรทัศน์ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 โดยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนแล้วนำผลมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวโน้มประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ ผู้ศึกษาค้นคว้าทำการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาและข้อบกพร่องต่างๆ ทำการปรับปรุงแก้ไขบทเรียนโทรทัศน์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นเพื่อเตรียมทดลองครั้งต่อไปโดยได้ผลการทดลอง ดังตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ผลการทดลองบทเรียนโทรทัศน์ จากการทดลองครั้งที่ 2

เรื่องที่	แบบฝึกหัด			แบบทดสอบ			ประสิทธิภาพ E_1/E_2
	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_2	
1	7	6.33	90.47	10	9.06	90.66	90.47/90.66
2	7	6.40	91.42	10	9.13	91.33	91.42/91.33
3	8	7.26	90.83	10	9.00	90.00	90.83/90.00
4	8	7.20	90.00	10	9.46	94.60	90.00/94.60
รวม	30	27.19	90.68	40	36.65	91.64	90.68/91.64

จากตาราง 4 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 จากการทดลองครั้งที่ 2 มีประสิทธิภาพโดยรวม 90.68/91.64 โดยพบว่าบทเรียนทั้ง 4 เรื่อง มีประสิทธิภาพดังนี้ โดยบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 1 มีประสิทธิภาพ 90.47/90.66 บทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 2 มีประสิทธิภาพ 91.42/91.33 บทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 3 มีประสิทธิภาพ 90.83/90.00 และบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 4 มีประสิทธิภาพ 90.00/94.60 ซึ่งบทเรียนทั้ง 4 เรื่องมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 90/90 จากการสอบถามผู้เรียน ผู้เรียนมีความคิดเห็นว่า บทเรียนโทรทัศน์มีความเหมาะสม แต่จะต้องใช้เวลาในการฝึกจึงจะเกิดความชำนาญมากขึ้น ซึ่งอาจต้องใช้ระยะเวลาที่แตกต่างกันตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

ผลการทดลองครั้งที่ 3

การทดลองครั้งที่ 3 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ การทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพบทเรียนโทรทัศน์โดยให้ผู้เรียนศึกษาบทเรียนโทรทัศน์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 โดยได้ผลการทดลองดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการทดลองบทเรียนโทรทัศน์จากการทดลองครั้งที่ 3

เรื่องที่	แบบฝึกหัด			แบบทดสอบ			ประสิทธิภาพ E_1/E_2
	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_2	
1	7	6.36	90.85	10	9.56	95.60	90.85/95.60
2	7	6.46	92.38	10	9.53	95.30	92.38/95.30
3	8	7.23	90.37	10	9.13	91.30	90.37/91.30
4	8	7.36	92.08	10	9.36	93.60	92.08/93.60
รวม	30	27.41	91.42	40	37.58	93.95	91.42/93.95

จากตาราง 5 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 มีประสิทธิภาพโดยรวม 91.42/93.95 โดยพบว่าบทเรียนทั้ง 4 เรื่อง มีประสิทธิภาพดังนี้ โดยบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 1 มีประสิทธิภาพ 90.85/95.60 บทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 2 มีประสิทธิภาพ 92.38/95.30 บทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 3 มีประสิทธิภาพ 90.37/91.30 และบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 4 มีประสิทธิภาพ 92.08/93.60 ซึ่งบทเรียนทั้ง 4 เรื่องมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 90/90

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 สามารถอภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้บทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ ในเนื้อหาวิชาอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 7 ห้อง รวม 350 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ รวม 48 คน จากการเลือกโดยใช้วิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

การทดลองครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้จำนวน 3 คน

การทดลองครั้งที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้จำนวน 15 คน

การทดลองครั้งที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้จำนวน 30 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนโทรทัศน์ครั้งนี้ เป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 จำนวน 4 เรื่อง คือ

1. Meeting people
 - ตอนที่ 1 Greeting
 - ตอนที่ 2 Nationality
2. Routines
 - ตอนที่ 1 Shopping
 - ตอนที่ 2 Hobby
3. Family
 - ตอนที่ 1 Asking
 - ตอนที่ 2 Describing
4. Food
 - ตอนที่ 1 Likes and dislike
 - ตอนที่ 2 Eating out

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่

- 4.1 บทเรียนโทรทัศน์ ประกอบด้วยบทเรียนโทรทัศน์ระบบ VHS เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง
- 4.2 แบบฝึกหัดระหว่างเรียน คือแบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นสำหรับให้ผู้เรียนที่ได้ชมบทเรียนโทรทัศน์แล้วได้ฝึกฝนและทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการรับชมรับฟังจากบทเรียนโทรทัศน์
- 4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบหลังเรียน ด้วยบทเรียนโทรทัศน์
- 4.4 แบบประเมินผลคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อตรวจสอบคุณภาพของภาพ เสียงและการสื่อความหมายของบทเรียนโทรทัศน์ และด้านเนื้อหาความถูกต้องของบทเรียน

การดำเนินการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์

ผู้ศึกษาวิจัยดำเนินการพัฒนาบทเรียนเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการ และวิธีสร้างบทเรียนโทรทัศน์
2. ศึกษาหลักสูตรและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 1 เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียน
3. วิเคราะห์และเลือกบทสนทนา สำหรับการสร้างบทเรียนเรื่องสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1
4. สร้างแบบทดสอบเพื่อใช้ในการหาประสิทธิภาพของบทเรียน โดยแบ่งเป็น

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน	จำนวน 30 ข้อ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน 40 ข้อ
5. ผลิตบทเรียนโทรทัศน์ และนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และประเมินคุณภาพของบทเรียน
6. การทำการทดลองครั้งที่ 1 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่เคยเรียนจากบทเรียนโทรทัศน์มาก่อนโดยให้ผู้เรียนศึกษาจากบทเรียนโทรทัศน์ที่สร้างขึ้น และให้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนแต่ละตอนลงในกระดาษคำรอบที่เตรียมให้ ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมในระหว่างเรียน ชักถามความคิดเห็นและข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ความชัดเจนของเนื้อหา การนำเสนอ รูปภาพ ตัวอักษร ตลอดจนความสอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ การสอนจริง เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไข
7. ทำการทดลองครั้งที่ 2 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อหาแนวโน้มประสิทธิภาพบทเรียนโทรทัศน์โดยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนแล้วนำผลมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวโน้มประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ ผู้ศึกษาค้นคว้าทำการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาและข้อบกพร่องต่างๆ ทำการปรับปรุงแก้ไขบทเรียนโทรทัศน์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นเพื่อเตรียมทดลองครั้งต่อไป
8. ทำการทดลองครั้งที่ 3 เป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยให้ผู้เรียนศึกษาบทเรียนโทรทัศน์ โดยขณะที่ศึกษาบทเรียนโทรทัศน์ในเรื่องที่ 1 นักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ทำเช่นนั้นจนครบทั้ง 4 เรื่อง หลังจากนั้นจึงทำแบบทดสอบหลังเรียนแล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์โดยใช้สูตร E_1/E_2 เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ตามขั้นตอนดังกล่าว สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

1. ได้บทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ซึ่งมีเนื้อหา 4 เรื่อง ได้แก่

1. Meeting people
2. Routines
3. Families
4. Food

2. ประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีดังนี้

2.1 คุณภาพจากการประเมินบทเรียนของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา พบว่าบทเรียนมีคุณภาพด้านเนื้อหาในระดับดี

2.2 คุณภาพจากการประเมินบทเรียนของผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา พบว่าบทเรียนมีคุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาในระดับดี

2.3 ประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างพบว่า บทเรียนมีประสิทธิภาพ 91.42/93.95 โดยแต่ละเรื่องมีประสิทธิภาพ ดังนี้

เรื่องที่ 1 Meeting people	มีประสิทธิภาพ 90.85/95.60
เรื่องที่ 2 Routines	มีประสิทธิภาพ 92.38/95.30
เรื่องที่ 3 Families	มีประสิทธิภาพ 90.37/91.30
เรื่องที่ 4 Food	มีประสิทธิภาพ 92.08/93.60

อภิปรายผล

จากการพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 สรุปได้ว่าประสิทธิภาพของบทเรียนโทรทัศน์ 91.42/93.95 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 90/90 โดยมีคุณภาพด้านเนื้อหาและด้านสื่ออยู่ในระดับดี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. บทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและผู้เชี่ยวชาญด้านสื่ออย่างเป็นระบบโดยมีการจัดลำดับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัยของผู้เรียนและได้นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปตรวจสอบหาประสิทธิภาพตาม

เกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า การเรียนโดยใช้บทเรียนโทรทัศน์มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกเรียนในเรื่องต่างๆ ได้บ่อยครั้งตามความต้องการ

2. จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่า บทเรียนโทรทัศน์นี้เป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นการเรียนรู้โดยผ่านประสมทั้งทางตาและทางหูโดยสามารถมองเห็นเหตุการณ์ด้วยตาและได้ยินเสียงด้วยหูของตนเอง ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เป็นอย่างดี เพราะมีลักษณะที่เป็นจริงและมีความเป็นรูปธรรมมากกว่าตัวหนังสือและคำบรรยาย (เสาวณีย์ ลิกขาบัณทิต. 2532: 177) พร้อมทั้งบทเรียนโทรทัศน์ยังสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน อีกทั้งยังมีเสียงประกอบที่เป็นเสียงของเจ้าของภาษาโดยตรง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้บทเรียนโทรทัศน์เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดและสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้จริง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับในแต่ละช่วงชั้นนั้น ควรมีตัวอย่าง ภาพประกอบและภาพเคลื่อนไหว เสียงที่แตกต่างกันในแต่ละระดับเพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละช่วงชั้น

2. ควรมีการพัฒนารูปแบบการผลิตบทเรียนโทรทัศน์ให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้นโดยการใช้เทคนิคต่างๆ เข้ามาช่วยในการดำเนินเรื่องให้น่าติดตามและดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

3. บทเรียนโทรทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 สามารถใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง หรือใช้เป็นการทบทวนเนื้อหาในสาระดังกล่าว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเนื้อหาหรือวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนของนักเรียนต่อไป

2. ควรศึกษาผลกระทบจากการเรียนด้วยบทเรียนโทรทัศน์กับตัวแปรอื่นๆ เช่น เวลาที่ใช้ในการเรียน ความรับผิดชอบ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. (2523). **จิตวิทยาการศึกษา**. ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **คู่มือการดำเนินงานการประเมินคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนระดับประถมศึกษา 2544**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2545). **คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประชาชน.
- (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- (2546). **การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสามัญศึกษา. (2539). **โครงการพัฒนาการสอนภาษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา**. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- กานดา จรดล. (2529). **การศึกษาความรู้และความต้องการในการปรับปรุงการสอนของครูภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดจันทบุรี**. ปรินิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2540). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2536). **เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ.
- เกศินี ไซติกเสถียร. (2528). **รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ในรายงานการสัมมนา รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา**. คณะนิสิตปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไมเชิด อักษรชาติ. (2529). **การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากรายการโทรทัศน์ที่ใช้สิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดล่วงหน้าสามแบบ**. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2539). **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉลองชัย สุวรรณบุญ. (2528). **การเลือกใช้สื่อการสอน**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชม ภูมิภาค. (2524). **เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประสานมิตร.

- ชูเกียรติ โพธิ์ทอง. (2544). **การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะปฏิบัติบทเรียนวิดีโอด้วยตนเอง เรื่องการพิมพ์สกรีนสำหรับบุคคลที่สนใจ**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2523). **ชุดการสอนในระดับประถมศึกษา**. ในเอกสารชุดการสอนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เชิดศักดิ์ โหมวาสินธุ์. (2529). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). **เทคโนโลยีการศึกษา: การออกแบบและการพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2530). **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม).
- ทวิช เทียนคำ. (2546). **การพัฒนามาตรฐานบทเรียนวิดีโอที่เรียนรู้ด้วยตนเองเรื่องการใช้สมุนไพรรักษาอาการภูมิแพ้สำหรับอาสาสมัครสาธารณสุขจังหวัดนนทบุรี**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- นิพนธ์ บริเวณานนท์. (2547). **การพัฒนามาตรฐานบทเรียนวิดีโอที่เรียนรู้ด้วยตนเองเรื่อง กาล (TENSES) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- บ้งอร สุวรรณศรี. (2542). **การสร้างบทเรียนวิดีโอที่ประกอบการสอนวิชาดนตรีเรื่องการฝึกปฏิบัติตีฆ้องวงใหญ่สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดสมุทรปราการ**. กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- บุญแก้ว ควรหาเวช. (2545). **นวัตกรรมการศึกษา**. ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). **วิธีทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 2**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชู ใจเชื้อกุล. (2537). **เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพยาบาลจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยวิธีกลยุทธ์ในการออกแบบโปรแกรมควบคุมความก้าวหน้าในการเรียนและสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์**. ปริญญาโท กศ.ด. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- บุญเที่ยง จุ้ยเจริญ. (2534). **เทคนิคพื้นฐานการใช้และบำรุงรักษาอุปกรณ์เทคโนโลยีการศึกษา**.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.
- ประนอม สุรัสวดี. (2534). **ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: ศึกษิตสยาม.
- ปราณี รามสูตร. (2527). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญกิจ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). **จิตวิทยาอุตสาหกรรม**. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- ปานสิริ เสาวดี. (2544). **การพัฒนารายการวิดีโอทัศน์การสอนเรื่องการปกครองในระบบประชาธิปไตยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนนา.
- เปียน ไชยสร. (2529, กันยายน-ธันวาคม). “การวัดผลงานด้านปฏิบัติ”, ใน **วารสารวัดผลการศึกษา**.
8(23) : 37-61.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2521). **การสอนภาษาอังกฤษแนวคิดและวิธีสอน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). **วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัทธนันท์ วัฒน. (2546). **การพัฒนาบทเรียนวิดีโอทัศน์ด้วยตนเองเรื่องการฝึกภาพสำหรับนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนนา.
- ไพโรจน์ ตีรณธนากุล และ นิพนธ์ ศุภศรี. (2528). **เทคนิคการผลิตรายการวิดีโอเทปเพื่อการศึกษา**.
กรุงเทพฯ : พลพันธ์การพิมพ์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์.
- มนตร์ชัย นินนานนท์. (2526). **อิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สื่อสารมวลชน). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อุดลำนนา.
- มนตรี จุฬาวัดทนท. (2537). **ระบบการวิจัยพัฒนาในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2530). **การผลิตรายการวิทยุและภาพทัศน์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มาลินี จุฑะรพ. (2537). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: อักษรภาพิพัฒน์.

- ร่วมศักดิ์ แก้วเปล่ง. (2535). **วิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลัดดา สุขปรีดี. (2523). **เทคโนโลยีการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วสันต์ อดิศักดิ์. (2533). **การผลิตเทปโทรทัศน์เพื่อการศึกษาและฝึกอบรม**. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- วิจิตร รักดิรัตน์. (2523). **วิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์กับการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิโรจน์ คงอยู่เย็น. (2543). **การพัฒนารายการวิทยุทัศน์ประกอบการสอนวิชาการงานพื้นฐานอาชีพเรื่อง “การเลี้ยงไก่เนื้อ” ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนานา.
- วิไล กลัดพรหม. (2545). **การพัฒนารายการวิทยุทัศน์แบบโปรแกรม เรื่องหลักการและเทคนิคเบื้องต้นในการปฏิบัติงานทางห้องปฏิบัติการแบคทีเรียสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนานา.
- วีระ ไทยพานิช. (2529). **57 วิธีสอน**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรีวิทย์ สุวรรณภิกขิต. (2522). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบุญ ชิตพงษ์. (2522). **การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนานา.
- สมบุญ สงวนญาติ. (2534). **เทคโนโลยีทางการสอน**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพัฒนาคำถามและเอกสารทางวิชาการหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- สมศักดิ์ คล้ายสังข์. (2537). **การพัฒนารายการวิทยุทัศน์ศึกษาด้วยตนเอง ชุดแสงเพื่อการถ่ายภาพ ระดับปริญญาตรี**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนานา.
- สนั่น ปัทมะทิน. (2527). **ข้อดีข้อเสียของวิดีโอคาเมรา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ลำราญ คงเพชร. (2542). **การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนด้วยเทปวิทยุทัศน์ที่มีการดำเนินรายการต่างกัน 2 แบบคือ แบบสารคดีและแบบละคร**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนานา.

- สุกรี ยี่ดิน. (2544). **การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุนันทา พิมพ์หนู. (2540). **การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รายการวีดิทัศน์แบบคำถามสร้างสรรค์**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุพิทย์ กาญจนพันธุ์. (2541). **รวมศัพท์เทคโนโลยีและสื่อสารเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- สุภาวดี นวมทอง. (2539). **ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการผลิตและการใช้สื่อการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. อัดสำเนา.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). **ความรู้เบื้องต้นวิทยุและโทรทัศน์การศึกษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). **เทคโนโลยีการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- แสนฤทธิ์ สิกขาบัณฑิต. (2528). **การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ด้วยตนเอง เรื่องเทคนิคการถ่ายทำโทรทัศน์สำหรับงานข่าว**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อนันต์ธนา อังกินันท์ และ เกื้อกูล คุปรัตน์. (2524). **สื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์เพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯอักษรกิจ.
- อำนาจ ช่างเรียน. (2533). **“การวิจัยและพัฒนาการศึกษา”, วารสารการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร.
- อัมพร น้อยสุวรรณ. (2540). **ผลการใช้วีดิทัศน์แบบโปรแกรมกิจกรรมนาฏศิลป์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- Bailey, Judith Green. (1975). “Development of a Competency-Based Instructional Module for Vacation I Leadership Personal : Manage Selected Interpersonal. Conflict” **Dissertation Abstract International**. Michigan: University Microfilms International.

- Borg, Walter R; and Gall, Merigith D. (1979, December). **Educational Research**. New York: Longman.
- Bradfield, James, M.; and Stewart. (1957). **Moredock Measurement and Evaluation in Education**. New York: Macmillan.
- Carner, Richard L. (1962). "Evaluation of Teaching Reading to Elementary Pupils through Closed-Circuit Television," **Dissertation Abstracts International**. 23: 160.
- Collagen, Robert B. "The Construction and Evaluation of a Programmed Course In Mathematics Necessary for Success in College Physical Science," **Dissertation Abstract International**. 30(60): 1070-A.
- Dale, Edgar. (1969). **Audiovisual Method in Teaching**. 3ed., New York: Dryden Press.
- De Cecco, J.P. (1968). **The Psychology of Learning and Instruction: Educational Psychology**. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Ebel, R.L.; and Frisbie, D.A. (1986). **Essentials of Educational Measurement**. Englewood Cliff: Prentice Hall, Inc.
- Espich, Jame E.; and Williams, Bill. (1967). **Developing Programmed Instructional Materials**. New York: Lear Siegler, Inc.
- Garrison, R.C.; and R.Morgan. (1972). **Educational Psychology**. Ohio: Charles E.Merrill.
- Hilliard, Robert L. (1948). **Television Broadeasting: AV Instruction**. New York: Westing House, Publisher.
- Howell, Jermy. (1970). **The Use of Television in Agricultural Extension**. Educational Television Instruction.
- Kanner, Joseph H. Sanfor Katz and Peter B. Goldsmith. (1959, May-June). "Evaluation of Intensive Television for Teaching Basic Electricity," **Audio-Visual Communication Reivew**. 7(4): 307-308.
- Lynch Clark and Wesley Hoyde. (1971). **Classroom Test Construction**. Massachusetts: Addision-Wesley.
- Mayer, G. Ray. (1984). **Modules: From Design to Implementation**. Singapore: The Colombo Plan Staff College for Technician Education.

Mehrens, William A. and Irvin J. Lehman. (1984). **Measurement and Evaluation in Education and Psychology**. New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc.

Schwarzwasler, John C. (1961). "An Investigation of The Relative Effectiveness of Certain Selected TV. Techniques on learning", **Audio Visual Communication Review**. 9: A29.

Tuckman, Bryce. (1975). **Measuring Education Outcome**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

Tjeerd Plomp and Donald P. Ely. (1996). **International encyclopedia of educational technology**. Oxford: Pergamon.

<http://www.grad.msu.ac.th/>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบบทเรียนโทรทัศน์

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง 1. Meeting people (Greeting)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
1	Fade in: Caption: การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์	Diss.	(F/I) ดนตรี	5 วินาที
2	Caption: เรื่อง	Diss.		5 วินาที
3	Caption: บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	Diss.		5 วินาที
4	Caption: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	Diss.		5 วินาที
5	Caption: สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1	Diss.		5 วินาที
6	Caption: ตอนที่	Diss.		5 วินาที
7	Caption: Meeting people (Greeting)	Diss.		5 วินาที
8	Caption: Conversation	Diss.		5 วินาที
9	ECU. William นั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ	Cut		5 วินาที
10	CU. Ebony และ Pia เดินเข้ามาที่โต๊ะ ของ William	Cut		5 วินาที
11	CU. Ebony	Cut	Hello. My name is Ebony. What is your name?	5 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Greeting)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
12	CU. William	Cut	Hi! Ebony. My name is William. Nice to meet you.	10 วินาที
13	CU. Ebony	Cut	Nice to meet you too. This is my friend. Her name is Pia.	10 วินาที
14	CU. William	Cut	Hello, Pia. Nice to meet you.	10 วินาที
15	CU. Pia	Cut	Nice to meet you too.	10 วินาที
16	Caption: Vocabulary	Cut	(F/I) ดนตรี	10 วินาที
17	Meet vt. พบ ประสบ		Meet	10 วินาที
18	Friend vt. เพื่อน		Friend	10 วินาที
19	Caption: Practice ทำแบบฝึกหัด	Cut	(F/I) ดนตรี (F/O) ดนตรี	10 วินาที
20	Hello. My name is Ebony. สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ Ebony.	Cut	Hello. My name is Ebony.	10 วินาที
21	What is your name? คุณชื่ออะไรหรือคะ	Cut	What is you name?	10 วินาที
22	Hi! Ebony. My name is William. สวัสดีค่ะ Ebony. ฉันชื่อ William.	Cut	Hi! Ebony. My name is William.	10 วินาที
23	Nice to meet you. ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ.	Cut	Nice to meet you.	10 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Greeting)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
24	Nice to meet you too. ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน	Cut	Nice to meet you too.	10 วินาที
25	This is my friend. อ้อ นี่เพื่อนของฉัน	Cut	This is my friend.	10 วินาที
26	Her name is Pia. เธอชื่อ Pia	Cut	Her name is Pia.	10 วินาที
27	Hello, Pia. Nice to meet you. สวัสดี Pia ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ	Cut	Hello, Pia. Nice to meet you.	10 วินาที
28	Nice to meet you too. ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน	Cut	Nice to meet you too.	10 วินาที
29	Caption: Conversation	Diss.	(F/I) ดนตรี (F/O) ดนตรี	5 วินาที
30	ECU. William นั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ			10 วินาที
31	CU. Ebony และ Pia เดินเข้ามาที่โต๊ะ ของ William	Cut		10 วินาที
32	CU. Ebony	Cut	Hello. My name is Ebony. What is your name?	10 วินาที
33	CU. William	Cut	Hi! Ebony. My name is William. Nice to meet you.	10 วินาที
34	CU. Ebony	Cut	Nice to meet you too. This is my friend. Her name is Pia.	10 วินาที
35	CU. William	Cut	Hello, Pia. Nice to meet you.	10 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Greeting)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
36	CU. Pia	Cut	Nice to meet you too.	10 วินาที
37	Caption: Test	Cut	F/I คนตรี F/O คนตรี	10 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Nationality)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
1	Fade in: Caption: การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์	Diss.	(F/I) คนตรี	4 วินาที
2	Caption: เรื่อง	Diss.		4 วินาที
3	Caption: บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	Diss.		4 วินาที
4	Caption: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	Diss.		4 วินาที
5	Caption: สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1	Diss.		4 วินาที
6	Caption: ตอนที่	Diss.		4 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Nationality)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
7	Caption: Meeting people (Nationality)	Diss.		4 วินาที
8	Caption: Conversation	Diss.	(F/O) ดนตรี	4 วินาที
9	CU. เด็กหญิงยืนหาหนังสืออยู่ตรง ชั้นในห้องสมุด	Cut	เสียงบรรยากาศห้องสมุด	4 วินาที
10	CU. Ebony เดินเข้าไปหา Pia ที่ยืนหา หนังสืออยู่ตรงชั้น	Cut	เสียงบรรยากาศห้องสมุด	5 วินาที
11	CU. Ebony	Cut	Excuse me. Are you Japanese?	5 วินาที
16	Caption: Vocabulary	Cut	(F/I) ดนตรี	5 วินาที
17	Japanese afj. เกี่ยวกับญี่ปุ่น (ภาษา, วัฒนธรรม)	Cut	Japanese	5 วินาที
18	Thai n. ภาษาไทย ชาวไทย	Cut	Thai	5 วินาที
19	Thailand n. ประเทศไทย	Cut	Thailand	5 วินาที
20	England n. ประเทศอังกฤษ	Cut	England	5 วินาที
21	English adj. เกี่ยวกับอังกฤษ		English	5 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Nationality)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
22	Language n. ภาษา ภาษาศาสตร์	Cut	Language	5 วินาที
23	Chinese adj. เกี่ยวกับ ประเทศ ประชาชนของจีน	Cut	Chinese	5 วินาที
24	Caption: Practice ทำแบบฝึกหัด	Cut	F/I ดนตรี F/O ดนตรี	5 วินาที
25	Excuse me. Are you Japanese? (Sub) ขอโทษครับ คุณเป็นคนญี่ปุ่น ใช่ไหมครับ	Cut	Excuse me. Are you Japanese?	10 วินาที
26	No, I am Thai. I am from Thailand. (Sub) ไม่ใช่ค่ะ ฉันเป็นคนไทย ฉันมา จากประเทศไทย	Cut	No, I am Thai. I am from Thailand.	10 วินาที
27	Where are you from? (Sub) แล้วคุณหละมาจากประเทศอะไร หรือคะ	Cut	Thailand. Where are you from?	10 วินาที
28	I am from England. I speak English. (Sub) ผมมาจากประเทศอังกฤษครับ ผมพูดภาษาอังกฤษ	Cut	I am from England. I speak English.	10 วินาที
29	What language do you speak? (Sub) แล้วภาษาที่คุณพูดหละ ใช้ภาษา อะไรครับ	Cut	What language do you speak?	10 วินาที
30	I speak Thai. Can you speak Chinese? (Sub) ฉันพูดภาษาไทย คุณหละพูด ภาษาจีนได้ไหม	Cut	I speak Thai. Can you speak Chinese?	10 วินาที

แบบบทเรียนโทรทัศน์ STORYBOARD เรื่อง Meeting people (Nationality)				
ที่	ภาพ	เทคนิค	เสียง	เวลา
31	No, I can't. (Sub) ไม่ครับ ผมพูดภาษาจีนไม่ได้เลย	Cut	No, I can't.	5 วินาที
32	Caption: Conversation	Diss.	(F/O) ดนตรี	5 วินาที
33	CU. เด็กหญิงยืนหาหนังสืออยู่ตรงชั้นในห้องสมุด	Cut	เสียงบรรยากาศห้องสมุด	5 วินาที
34	CU. Ebony เดินเข้าไปหา Pia ที่ยืนหาหนังสืออยู่ตรงชั้น	Cut	เสียงบรรยากาศห้องสมุด	10 วินาที
36	CU. Pia	Cut	No, I am Thai. I am from Thailand. Where are you from?	10 วินาที
37	CU. Ebony	Cut	I am from England. I speak English. What language do you speak?	10 วินาที
38	CU. Pia	Cut	I speak Thai. Can you speak Chinese?	10 วินาที
39	CU. Ebony	Cut	No, I can't.	10 วินาที
40	Caption: Test	Cut	F/I ดนตรี F/O ดนตรี	10 วินาที

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

ตารางแสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
แบบทดสอบของบทเรียนโทรทัศน์ทั้ง 4 เรื่อง มีค่าความเชื่อมั่นตามตาราง ดังนี้

เรื่องที่ 1 Meeting people

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.76	0.24
2	0.64	0.34
3	0.68	0.30
4	0.72	0.42
5	0.68	0.32
6	0.73	0.39
7	0.76	0.45
8	0.70	0.40
9	0.66	0.23
10	0.79	0.21

ค่าความเชื่อมั่น = 0.52

เรื่องที่ 2 Routines

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.76	0.26
2	0.71	0.25
3	0.80	0.24
4	0.79	0.20
5	0.75	0.21
6	0.79	0.50
7	0.75	0.59
8	0.76	0.44
9	0.78	0.54
10	0.68	0.44

ค่าความเชื่อมั่น = 0.56

เรื่องที่ 3 Families

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.69	0.53
2	0.58	0.58
3	0.62	0.70
4	0.61	0.60
5	0.59	0.64
6	0.63	0.65
7	0.65	0.68
8	0.67	0.64
9	0.67	0.58
10	0.55	0.65

ค่าความเชื่อมั่น = 0.62

เรื่องที่ 4 Food

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.53	0.56
2	0.40	0.52
3	0.31	0.60
4	0.43	0.37
5	0.41	0.22
6	0.36	0.22
7	0.32	0.25
8	0.25	0.34
9	0.25	0.40
10	0.35	0.37

ค่าความเชื่อมั่น = 0.37

ภาคผนวก ค

แบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์

เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ ด้านเทคนิคการผลิตสื่อ ฉบับผู้เชี่ยวชาญ
สำหรับบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

โดย นางสาวจิราพร แสนสุข นิสิตปริญญาโท ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ชื่อผู้ประเมิน ตำแหน่ง

หน่วยงาน

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมินที่ตรงกับความคิดเห็น
ของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้ ระดับ 5 หมายถึง คุณภาพดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง คุณภาพดี

ระดับ 3 หมายถึง คุณภาพปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

ระดับ 1 หมายถึง มีคุณภาพควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. คุณภาพของภาพ					
- ความชัดเจนของภาพ					
- ความเหมาะสมของภาพกับการสื่อความหมาย					
- ความเหมาะสมของภาพในการจัดลำดับภาพ					
2. คุณภาพของเสียง					
- ความเหมาะสมของเสียงบรรยาย					
- ความชัดเจนของเสียงบรรยาย					
- ความเหมาะสมของเสียงดนตรี					
- ระดับเสียงดนตรีและเสียงบรรยาย					
3. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง					
- ความน่าสนใจของเนื้อหาบทเรียน					
- ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอ					
- ความสามารถในการสื่อความหมายโดยรวม					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
4. เทคนิคการนำเสนอ					
- ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร					
- ความเหมาะสมของรูปแบบและสีตัวอักษรต่อการอ่าน					
- ความสัมพันธ์ระหว่างภาพและเสียง					
- ความเหมาะสมของการใช้ภาพกราฟิก					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

แบบประเมินคุณภาพบทเรียนโทรทัศน์ ด้านเทคนิคการผลิตสื่อ ฉบับผู้เชี่ยวชาญ
สำหรับบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

โดย นางสาวจิราพร แสนสุข นิสิตปริญญาโท ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ชื่อผู้ประเมิน ตำแหน่ง

หน่วยงาน

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องประเมินที่ตรงกับความคิดเห็น

ของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้ ระดับ 5 หมายถึง คุณภาพดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง คุณภาพดี

ระดับ 3 หมายถึง คุณภาพปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

ระดับ 1 หมายถึง มีคุณภาพควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง					
- ความเหมาะสมของวัตถุประสงค์					
- ลำดับขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา					
- ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา					
- ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง					
- ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอเนื้อหา					
2. คุณภาพของเสียง					
- ความถูกต้องชัดเจนในการลำดับเนื้อหา					
- ความสอดคล้องระหว่างภาพกับคำบรรยาย					
- ความสอดคล้องในการใช้ภาพประกอบ					
- ความเหมาะสมของเวลาในแต่ละตอน					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. ด้านภาษาและเสียง					
- ความเหมาะสมของภาษากับระดับผู้เรียน					
- ความชัดเจนของเสียงบรรยาย					
- ความถูกต้องของการใช้ภาษา					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อเทคโนโลยีการศึกษา

1. อาจารย์ ดร.กุลล อิศกุลย์	อาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผศ.ธีรบุญฤทธิ์ ควรหาเวชศิษฐ์	อาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผศ.ชาญชัย อินทรสุนานนท์	อาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1. อาจารย์อานนท์ ชันโท	อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. อาจารย์นันทา ปรีชาวัฒนสกุล	อาจารย์พิเศษ สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ครูนารัตน์ ศิริยุทธ์	ครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บันทึกวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/3 /8 ๗

วันที่ ๖/ มีนาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวจิราพร แสนสุข นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนามาตรฐานการเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1” โดยมี รองศาสตราจารย์เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บันทึกวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาญชัย อินทรสุนานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีรบุญฤทธิ์ ควรหาเวชสิทธิ์ และ อาจารย์กุศล อิศกุลย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบบทเรียนโทรทัศน์ เรื่อง บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

1๙๖๖ C

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณะบดีบันทึกวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๐๕๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๑ มกราคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์อานนท์ ชันโท

เนื่องด้วย นางสาวจิราพร แสนสุข นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาบทเรียนโทรทัศน์ เรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1” โดยมี รองศาสตราจารย์เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบเรื่องบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวจิราพร แสนสุข และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์มือถือ 089-8272473

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อสกุล	นางสาวจิราพร แสนสุข
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ.2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	46 หมู่ 9 แขวงบางแค เขตบางแค จังหวัดกรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเทศบาลวัดละหาร เทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม
พ.ศ. 2538	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม
พ.ศ. 2543	ระดับปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต (คบ.) จากสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ